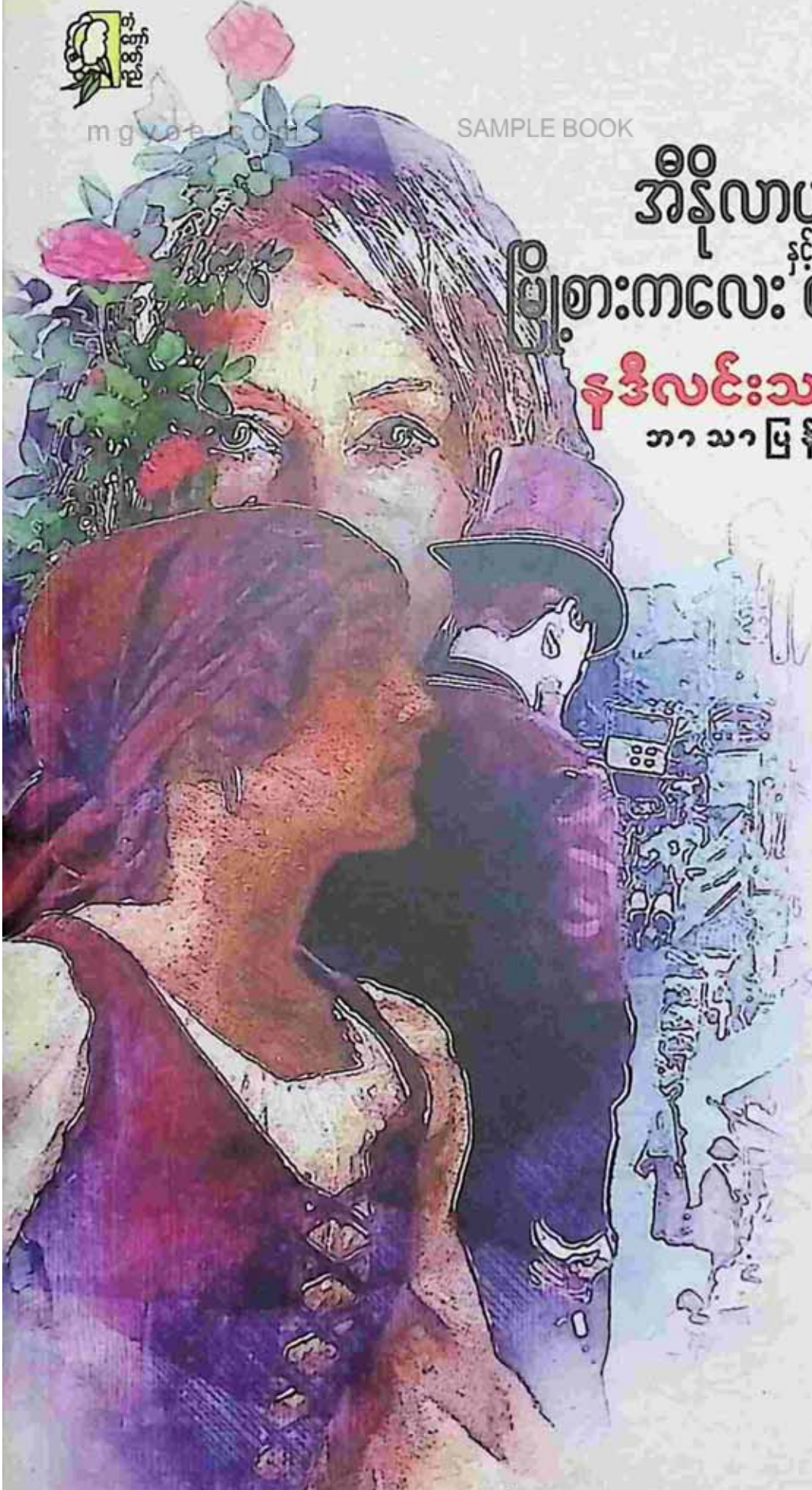

mgvpub.com

SAMPLE BOOK

အိဂိုလာဟမ်းစ်
 ဗြိတိန္ဒကလေး ပျောက်ဆုံးမှု
 နဒီလင်းသစ်(ဆေး-၂)
 ဘာသာပြန်သည်

THE CASE OF THE MISSING MARQUESS
 AN ENOLA HOLMES MYSTERY
 NANCY SPRINGER

mgvpub.com

မေမေက ကျွန်မကို ဘာကြောင့် အီနိုလာ 'ENOLA' ဟု နာမည်ပေးခဲ့မှန်း
 ကျွန်မ အလွန် သိချင်ခဲ့မိပါသည်။ ထိုနာမည်က ပြောင်းပြန်ပေါင်းသော်
 တစ်ကိုယ်တည်း ဟူသည့် 'ALONE' ဆိုသော အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ မေမေက
 ဝှက်စာများကို ကြိုက်လွန်းလေသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ညာဘက်ခြမ်းမှ
 စာ စ,ရေးခြင်းကို ပုံမှန်ဟု ခံယူထားသူလား။

ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ယုံသည်။ မြို့စားကလေး တွစ်ဘာရီ ဘယ်မှာ ရှိနေမည်
 ဆိုတာ ကျွန်မ သိသည်။

အစ်ကိုရှားလော့ခ်ကို ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး အတော်ဆုံး အတိုင်ပင်ခံ စုံထောက်ကြီး
 ဟု သမုတ်ကြမည် ဆိုပါက ကျွန်မသည်လည်း ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး အတိုင်ပင်ခံ
 လူပျောက်ရှာ ဆရာမကြီး ဖြစ်ရမည်။

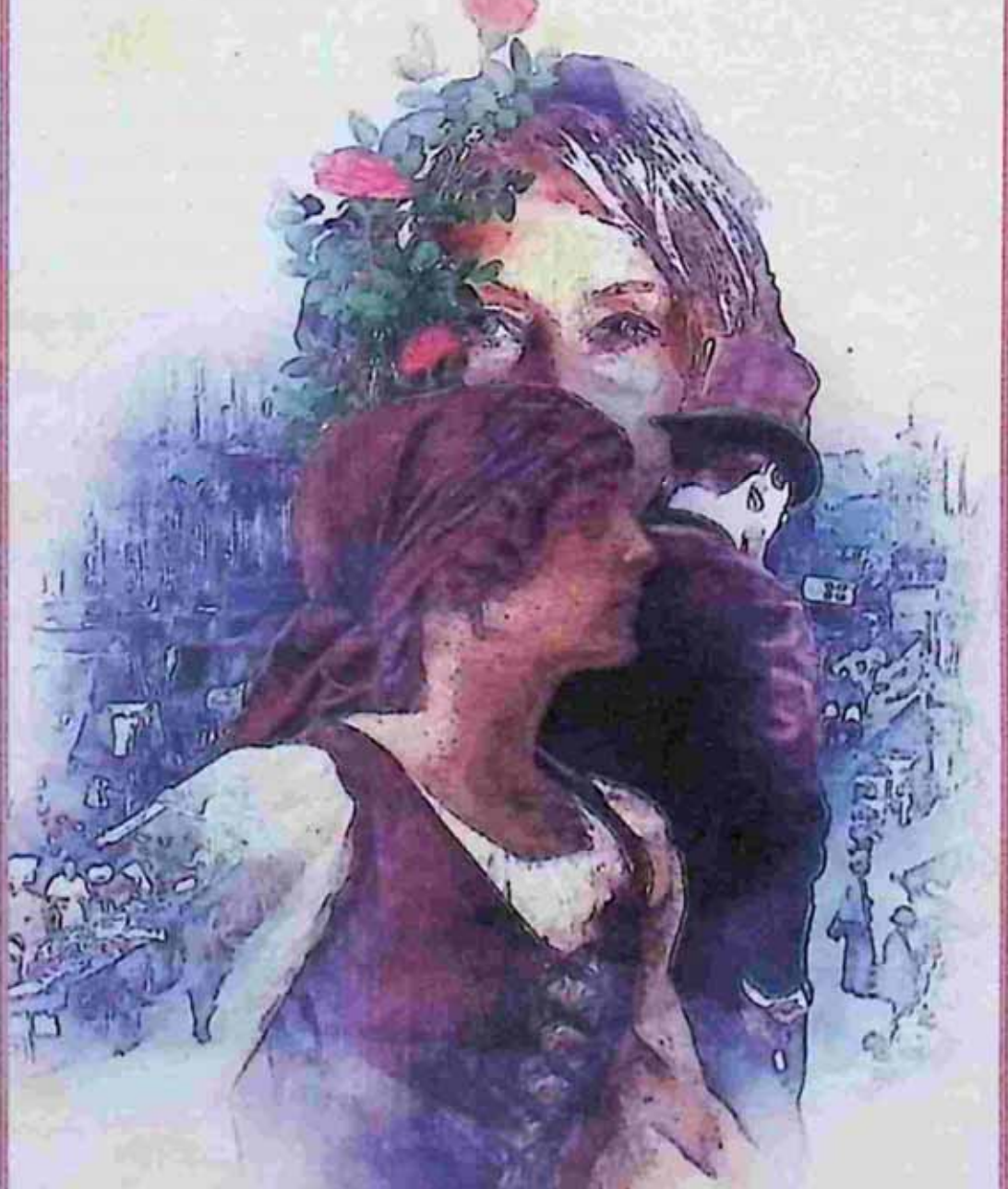

mgyoe.com

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇော်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၁ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
 - အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - အံ့ဘွယ်ဇင်
 - တန်ဖိုး - ၃၀၀၀

အိန္ဒိယာဟုမ်းစ်
မြို့စားကလေး ပျောက်ဆုံးမှု
နဒီလင်းသစ်(ဆေး-၂)
ဘာသာပြန်သည်

THE CASE OF THE MISSING MARQUESS
AN ENOLA HOLMES MYSTERY
NANCY SPRINGER

လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ပိုင်း၊ လမိုက်ည။
၁၈၈၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

ညမှောင်မှောင်တွင် အလင်းရောင်ဟူ၍ ကျောက်ခင်း လမ်းမပေါ်ရှိ အကောင်းအတိုင်း ကျန်နေသော ဓာတ်ငွေ့လမ်းမီးတိုင်များမှ လွတ်ထုတ်ပေး နေသည့် အလင်းရောင် မှန်ပျံပျံသာ ရှိသည်။ ဘုံဆိုင်ရှေ့ရှိ လမ်းမီးတိုင်အောက် တွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ပင်လယ်ခရုပြုတ်များကို ရောင်းနေသည်။ ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အမှောင် ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေရာ သူကိုယ်တိုင်ပင် အရိပ်ဖြစ်နေသည့်နှယ်။ ညဉ့်နက်နက် တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနေနှင့် ဘေးတွင် အဖော်ပြုပေးမည့် ခင်ပွန်းသည် သို့မဟုတ် မိဘမောင်ဘွား တစ်ယောက်မှ မပါဘဲ အပြင်ဘက်တွင် သွားလာ လှုပ်ရှား နေသည်မှာ သူမ ဘယ်သူလဲ ဆိုသည်ကို တွေးရခက်စေသည်။ သို့သော်လည်း သူမကတော့ သူမ ရှာစရာရှိသည့် သူကို မတွေ့မချင်း မဆုတ်မနစ် ရှာမည့်ဟန် ပေါက်နေသည်။

အနက်ရောင် ဇာပဝါအောက်ရှိမျက်ဝန်းကျယ်ကျယ်က လမ်းတစ်လျှောက် မြင်မြင်သမျှကို အလွတ်မပေးစတမ်း အကဲခတ်သွားသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ ဖန်ကွဲစများ၊ အကြောက်အရွံ့မရှိရဲရဲတင်းတင်းသွားလာနေသော ကြွက်ကြီးများ၊ ထိုကြွက်များနောက်မှ မကြောက်မရွံ့ ခြေဗလာဖြင့် ပြေးလိုက်ကာ ဆော့ကစား

နေသော လမ်းဘေးမှ ကလေးငယ်များ၊ ဖလန်နယ် အနီရောင်ကွက် အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသားကို လက်ချင်းချိတ်ထားသည့် ဈေးပေါပေါ ဇာခြေ အိတ်အရှည် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီး၊ လမ်းမပေါ်တွင် ငုတ်တုတ် ထိုင်ကာ အမူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်နေသလား၊ သေနေသလား မသိသော လူတစ်ယောက်၊ အရာအားလုံးကို သူမ မြင်သည်။

သူမက ကြည့်ရုံသာ မဟုတ်။ အသံဗလံများကိုလည်း အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်သည်။ တစ်နေရာတွင် လူတေလေတစ်ယောက် လေထုထဲသို့ သလိပ် ခတ်ကာ ထွေးလိုက်သည့် အသံကိုလည်းကောင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လွင့်ပျံ့လာ သော ဂီတသံကို လည်းကောင်း ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့အပြင် မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက် “ဖေဖေ... ဖေဖေ” ဟု ဘုံဆိုင်ပြင်ပတွင် တမ်းတ ငိုကြွေးနေသံ ကိုလည်း သူမ ကြားသည်။ ရယ်သံများ၊ မူးရူး အော်ဟစ်နေသံများ၊ လမ်းဘေး ဈေးသည်များ၏ “ခရုတွေ ရမယ်... အချဉ်ရည်နဲ့ တို့စားလို့ သိပ်ကောင်းတယ် နော... လေးခုမှ တစ်ပဲနီပဲ” အော်နေသံများ အားလုံးကို ကြားသည်။

သူမ နှာခေါင်းထဲတွင် ရှာလကာရည်နဲ့ကို ရသည်။ ဂျင်အရက်အနံ့၊ ဂေါ်ဖီထုပ် ပြုတ်ထားသော အနံ့များ၊ ဝက်အူချောင်း အနံ့၊ အနီးဝန်းကျင်ရှိ ဆိပ်ကမ်းမှ ဆားငန်နံ့ သင်းသော လေထုထဲမှ အနံ့တို့အပြင် သိမ်းစံမြစ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေထုထဲရှိ အနံ့များကိုလည်း သတိထားမိသည်။ ထိုအနံ့ ထဲတွင် ငါးပုပ်နံ့နှင့် အတူ အမှိုက်နံ့များလည်း တွေ့ပါလာသည်။

သူမက ခြေလှမ်းကို သွက်လိုက်သည်။ ဆက်တိုက်သွားနေမှ ဖြစ်မည်။ သူမက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေခြင်းသာမက သူမ နောက်ကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က လိုက်နေသည်။ မုဆိုးမှ သားကောင် ဖြစ်ခြင်းမျိုး။ သူမ ခပ်ဆေးဆေးကို ရောက်အောင် သွားနိုင်မှသာ နောက်က လိုက်လာသော လူကို မျက်ခြည် ဖြတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

နောက်ထပ် လမ်းမီးတိုင် တစ်တိုင်အောက်တွင်မူ မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့် နှုတ်ခမ်းကို ရဲနေအောင် ဆေးဆိုးထားပြီး တံခါးဝဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုအမျိုး သမီးအနားသို့ ရထားလုံးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး အထဲမှ အကောင်းစား ဝတ်စုံ ဝတ်ကာ ဦးထုပ်အမြင့် ဆောင်းထားသော အမျိုးသားတစ်ယောက် ဆင်းလာ

သည်။ အမျိုးသမီး ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံမှာ တစ်ချိန်က အမျိုးကောင်းသား တစ်ဦး၏ ဇနီးသည် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပုံပေါ်သော လည်ပင်းဟိုက်ဟိုက် ကပွဲသွား ဝတ်စုံ ဖြစ်သော်လည်း အမျိုးသားပုံစံက ကပွဲသွားမည့်ပုံ မပေါက်။ သူမ မျက်လုံးထဲတွင် ထိုညဉ့်ငှက် အမျိုးသမီး၏ အနီရဲရဲ နှုတ်ခမ်းများက မည်မျှပင် ပြုံးနေပါစေ၊ မျက်ဝန်းအကြည့် အတွင်းဘက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းတွင် ပုန်းခိုနေသော အကြောက် တရားကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မကြာသေးခင်ကပင် ညဉ့်ငှက်တစ်ယောက် သိပ်မဝေးသော နေရာတွင် ရင်ပွင့်ပြီး အသတ်ခံရကာ သေဆုံးခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ် လား။ သူမက အကြည့်လွဲပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

နံရံတွင် မှီနေသော မုတ်ဆိတ်ဗလပျစ်နှင့် လူတစ်ယောက်က သူမကို မျက်စပစ်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

“ကောင်မလေး... တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ လုပ်နေလဲ၊ အဖော်လေး ဘာလေး မလိုဘူးလားကွ”

အကယ်၍ များ သူသည် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ဆိုပါမူ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ကြားခံ မိတ်မဆက်ပေးဘဲ ဒီလို စကားလိုက်ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်။ သူမကို လျစ်လျူရှုကာ သူမက ဆက်လျှောက်သည်။ သူမ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားပြောလို့ မဖြစ်။ သူမသည် ဒီနေရာနှင့် မသက်ဆိုင်သူ။ ဘယ်နေရာနှင့်မှ အံမဝင်သူ။ သူမက အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်းသာ။ သို့သော် သူမ၏ အသိဉာဏ် ထက်မြက်မှုက လူတကာထက် တစ်ပန်းသာစေသည်။ ခုတော့ သူမနှလုံးသား ထဲတွင် နာကျင်နေမိသည်။ သူမမှာ အိမ် မရှိတော့။ သူမသည် ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး မြို့ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း။ ဒီညအတွက် ဘယ်နေရာမှာ ကျောင်းရမည် မသိသေး။

အကယ်၍ ဘုရားသခင်ကသာ မျက်နှာသာ ပေးပြီး မနက်ဖြန်အထိ အသက်ဆက်ရှင်ခွင့် ရှိနေဦးမည် ဆိုလျှင် သူမ ရှာဖွေနေသော အချစ်ဆုံးလူသား ကို ပြန်တွေ့သည့် ဆုသာ လိုချင်မိပါသည်။

အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်ရင်း လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ပိုင်း ဆင်းရဲသား များ ရပ်ကွက်ထဲသို့ ရောက်သည်အထိ သူမ ဆက်လျှောက်သည်။ တစ်ဦးတည်း ဆက်လျှောက်နေမိသည်။

အခန်း - ၁ -

မေမေက ကျွန်မကို ဘာကြောင့် အီနိုလာ 'Enola' ဟု နာမည်ပေးခဲ့မှန်း ကျွန်မ အလွန် သိချင်ခဲ့မိပါသည်။ ထိုနာမည်က ပြောင်းပြန်ပေါင်းသော် တစ်ကိုယ်တည်း ဟူသည့် 'Alone' ဆိုသော အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ မေမေက ဝှက်စာများကို ကြိုက်လွန်းလေသလား။ သို့တည်းမဟုတ် ညာဘက်ခြမ်းမှ စာ စရေးခြင်းကို ပုံမှန်ဟု ခံယူထားသူလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေ မဆုံးပါးသွားခင်ကတည်းက ကြိုတင် ကြံစည်ထားသည့် အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ခုခုများ ရှိလေရောသလား။ ကျွန်မ မပြောတတ်ပါ။

ဘယ်အခြေအနေမဆို “သမီးလေး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်သွားမှာပါ အီနိုလာရယ်” ဟု ကျွန်မ ကြီးပြင်းလာသည့် တစ်လျှောက်တွင် နေ့တိုင်း နီးပါး မေမေက ပြောလေ့ရှိတတ်သည်။ သူမက ထုံးစံအတိုင်း ခံစားချက် မဲ့စွာ ပုံကြမ်းဆွဲသည့် စာအုပ်၊ စုတ်တံများနှင့် ရေဆေးများကို ယူကာ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဘဲ တောစပ်သို့ တစ်ဦးတည်း ထွက်သွားလေ့ ရှိတတ်သည်။ ကျွန်မ အသက် ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်သည့် ဇူလိုင်လ၏ ညနေခင်း တစ်ခုတွင် မေမေသည် ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး နေထိုင်ရာ ဖန်းဒဲလ်ဟောစံအိမ်သို့ ပြန်မလာတော့ပေ။

ရံဖန်ရံခါ မေမေ ထိုလက်ဆောင်ထုပ်ကလေးအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုလည်း ကျွန်မ မြင်ခဲ့ဖူး၏။ မေမေ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ မေ့နေမှာ မဟုတ်ဟု ညနေခင်းတစ်လျှောက် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောနေမိသည်။

မေမေ ဘယ်ရောက်နေမှန်း စဉ်းစားမရသည့်အဆုံး ညရောက်လျှင် တော့သူမထံမှ သတင်းစကားတစ်ခုခု ကြားတန်ကောင်းပါရဲ့ဟုသာ မျှော်လင့်ရတော့သည်။ သို့နှင့် ထိုညအတွက် ကျွန်မ စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်လိုက်တော့သည်။

သို့သော်လည်း နောက်နေ့မနက်တွင် လိန်းက ခေါင်းခါပြသည်။ အိမ်ကြီးရှင် သခင်မတစ်ယောက် ညက ပြန်ရောက်မလာ ဆိုသည့် သဘော။ ဘာသတင်းစကားမျှ မကြား ဆိုသည့် သဘော။

အိမ်အပြင်တွင်တော့ မိုးသားများက ကျွန်မစိတ်ခံစားချက်နှင့် ထပ်တူကျစွာ မည်းညိုနေသည်။ မိုးက သည်းသည်ထက် သည်းလာသလို ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ခံစားရခက်လာသည်။

မနက်စာစားပြီးနောက် ကျွန်မ၏ နားခိုရာ ကိုယ်ပိုင် အခန်းလေးထဲသို့ ပြန်တက်လာခဲ့တော့သည်။ တစ်ခန်းလုံး ဆေးအဖြူရောင်နှင့် အပြာရောင် သုတ်ထားပြီး ပန်းရောင်နှင့် အပြာရောင် တစ်ကြောင်း ပန်းချီလေးများဖြင့် အလှဆင်ထားသော ထောင့်ဆုံးအခန်းလေး။ ရှေးခေတ် ပရိဘောဂများဟု ကောင်လေးတွေ နောက်ပြောင်လေ့ ရှိသော၊ ကလေးတစ်ယောက်အတွက်သာ သင့်လျော်မည့် ခပ်ပေါပေါ ပရိဘောဂများဖြင့် အလှဆင်ထားသည့် အခန်းငယ်။ ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်သည့် ပရိဘောဂများ ဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့တော့ဖြင့် ထိုစိတ် မဝင်နိုင်ပါချေ။

ကျွန်မ အိမ်ထဲတွင် မနေနိုင်ပါ။ အတိအကျ ဆိုရပါမူ ဖိနပ်ရေကာ ရော်ဘာအစွပ်ကို နေသားတကျ ရှိအောင် စီးထားသည့် ဘွတ်ဖိနပ်ပေါ် ဆွဲတင်သည့် အချိန်မှလွဲပြီး ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်မက အစ်ကိုများပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေမည့် ရုပ်အင်္ကျီ ခပ်ပွပွနှင့် နူးကျပ်မြင်းစီးဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီး အပေါ်မှ မိုးကာအင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကာ ဝင်ပေါက်ဝတွင် ထောင်ထားသော

ထီးပုံးထဲမှ ထီးတစ်ချောင်းကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးဖိုဆောင်မှ ဖြတ်ကာ “သမီး အပြင်ခဏ သွားဦးမယ်နော်” ဟု မစ္စကလိန်းကို အော်ပြောခဲ့လိုက်သည်။

ကျွန်မ အပြင်ထွက်တိုင်း ဒီစကားမျိုး ပြောမြဲဖြစ်သည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်။ အပြင်ထွက်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ကျွန်မအတွက် သစ်ပင်အပေါ်သို့ တက်ပြီး ဘာတွေ ရှိနေသလဲ ကြည့်ချင် ကြည့်မည်။ သစ်ပင်အထက်မှ ငှက်သိုက်ကလေး ထဲတွင် ငှက်ပေါက်စကလေးများ ရှိလေမလား၊ ပင်စည်တွင် ကပ်နေသော ရောင်စုံပက်ကျိလေးများ ရှိနေမလား၊ ကျီးငှက်ကလေးများ၏ အသိုက်ကို တွေ့လျှင် အထဲတွင် သူတို့ ချီလာသော ပြောင်ပြောင်လက်လက် သတ္တုကြယ်သီးလေးများ၊ ပျောက်ဆုံးနေသော နားဆွဲလေးများ စသည်တို့ကို ကြည့်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း အခုတော့ အိမ်အပြင်ကို ကျွန်မ ဘာအတွက် ထွက်လာမှန်း မသိတော့။ တန်ဖိုးရှိသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးသွားသည်ကို လိုက်ရှာနေရသူလို ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ဆော့ကစားရန် စိတ်မပါနိုင်ပါချေ။

ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီး မစ္စကလိန်းကလည်း ဒီတစ်ခါဖြင့် မတူနိုင်ဆိုသည်ကို သိပုံရသည်။ ဘယ်တော့မှ ဦးထုပ်ဆောင်းလေ့ မရှိသည့် ကျွန်မကို “မစ္စအိန္ဒိယ... မမလေး ဦးထုပ် ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးလေ့ ရှိတတ်သော်လည်း ဒီနေ့တော့ ဘာမှ မမေးဘဲ ကြည်ကြည်သာသာပင် သွားခွင့် ပြုလိုက်သည်။

အပြင်ထွက်ပြီး မေမေ့ကို ရှာရမည်။

ကျွန်မ မေမေ့ကို ရှာလို့ တွေ့ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

မီးဖိုဆောင်မှ မမြင်ကွယ်ရာသို့ ရောက်သော် ကျွန်မက ဘီဂဲလ် ခွေးတစ်ကောင်လို တောင်ပြေး မြောက်ပြေးဖြင့် မေမေ့ထံမှ အမှတ်အသား လက္ခဏာ တစ်ခုခုများ တွေ့လေမလား လိုက်ရှာမိသည်။ မနေ့က မွေးနေ့ရှင် မိမိအတွက် အထူးအခွင့်အရေး အနေဖြင့် နေမြင့်သည်အထိ အိပ်ရာထဲတွင် ခွေနေခွင့် ပေးထားသောကြောင့် မေမေ အပြင်ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်မ မသိလိုက်။ သို့သော်လည်း မေမေ့အကျင့်အတိုင်း ပန်းပင်များကို ပန်းချီဆွဲခြင်း၊ အပင်များကို လေ့လာခြင်းတို့ကို နာရီနှင့်ချီပြီး လုပ်လိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် ဖန်းဒဲလ်ခြံကြီး အတွင်းတွင် မေမေ့ ခြေရာ လက်ရာကို ပထမဆုံး ရှာနေမိသည်။

သူမ ပိုင်သည့် ဒီခြံနှင့် ဒီမြေကို စောင့်ရှောက်သည့် ပုံစံအတိုင်း မေမေက အရာရာကို သဘာဝအလျောက် ကြီးပြင်းလာသည်ကို မြတ်နိုးသည်။ ကျွန်မက ပန်းခြံထဲရှိ အရိုင်းဆန်ဆန် ပေါက်နေသော ဆူးချုပ်များ၊ ဆီးသီးပင်ပုများ၊ စပျစ်ပင်များနှင့် နွယ်ပင်များကြားထဲ တိုးဝေဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အတွင်း မှာပင် ကောင်းကင်ညိုညိုက မိုးပြိုလေပြီ။

သိုးထိန်း ခွေးအိုကြီး ရက်ဂျီနယ်က ဘေးမှ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားကာ လိုက်ပါလာသော်လည်း မိုးစိုသည့် ဒဏ်မခံနိုင်သည့် အဆုံး ကျွန်မကို ခွဲကာ အိမ်အရိပ်ကို ခိုရန် လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ဘယ်လောက်များ သဘာဝကျသည့် သတ္တဝါပါလိမ့်။ တစ်ကိုယ်လုံး စက်စက်နစ်အောင် ရွဲစိုနေပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ရက်ဂျီနယ်လို လုပ်သင့်နေပြီဟု အသိဉာဏ်က ပြောနေသည့်တိုင် မလုပ်နိုင်သေးပါ။ ပူပန်သောကသည် ကျွန်မ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း တရိပ်ရိပ် အရှိန်နှင့် တက်နေရာက အခုတော့ အကြောက်တရားက ကျာပွတ်တစ်စင်းနှင့် ရိုက်လိုက်သည့်နှယ် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံလာသည်။ တစ်နေရာရာတွင် မေမေများ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် လဲနေမလား... နေမကောင်း ဖြစ်နေမလား... ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖျောက်မရအောင် စွဲနေသည့် အဆိုးဆုံးအချက်က မေမေတစ်ယောက် နှလုံးရောဂါကြောင့် လမ်းမှာ လဲနေမလား ဆိုသည့် အချက်ပင်။ မေမေအသက်က ငယ်သေးသော်လည်း မဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းတော့ မရှိ။ ဒီထက် ဆိုးဝါးသည့် အရာမှာ မေမေ အသက်မှ ရှိပါဦးမလား ဆိုသည့် အချက်ပင်။ သေဆုံးသွားသည်။ ဆုံးပါးသွားသည်။ ကွယ်လွန်သွားသည်။ တိမ်းပါးသွားသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဖေဖေနောက် လိုက်သွားသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အဲဒီလို မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။

မေမေအကြောင်း မသိသူများကတော့ အမြင်နှင့်ပင် ကျွန်မနှင့် မေမေ သိပ်အစေးမကပ်ဟု ခပ်လွယ်လွယ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအနား မေမေ မရှိလည်း ဘာမှ ခံစားရမည် မဟုတ်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်စွာပင် ကျွန်မရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေသည်။ မေမေ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလျှင် ကျွန်မ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရသည်။

အသက်ကြီးမှ ရလာသည့် သမီးထွေး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်မသည် မေမေ
ဘဝတွင် ရှက်စရာ၊ မျက်နှာငယ်စရာ၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး တစ်ခု ဖြစ်နေရာ အရာရာ
တိုင်းအတွက် အပြစ်တင်ခံလာခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ ကြီးလာလျှင် ထိုအရာအားလုံး
အတွက် ဆတိုးပြီး မျက်နှာကောင်းရအောင် ကြိုးစားရမည်ဟု ငယ်စဉ်ကတည်း
က အားခဲထားခဲ့မိသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် ကျွန်မဘဝသည် ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်မှုများ
ထဲမှ ဝှံ့ကြယ်တစ်လုံးအလား ထွင်းဖောက် လင်းနိုင်စေရမည်။

ထိုအခါ မေမေကလည်း ကျွန်မကို ပိုချစ်လာပေလိမ့်မည်။

ဒီအတွက် မေမေ အသက်ရှင်နေဖို့ လိုအပ်သည်။

ကျွန်မ မေမေကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမည်။

ယုန်များ၊ ခါများကို ရှေးခေတ် သူရဲကောင်းများ အမဲလိုက်နေကျ ဖြစ်
သည့် တောအုပ်ထဲရှိ ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ရှာသည်။ ရေညှိတက်နေသည့်
ကျောက်တုံးများပေါ် တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက် လုပ်ပြီး ရှာသည်။ ခုရင်ကောက်
အပင်များပေါ်သို့ တက်ကြည့်ရာ ကျွန်မ ချစ်သော၊ ကျွန်မ၏ ချက်မြှုပ် မွေးရပ်
ဖြစ်သော ဖန်းဒဲလ်ဟောလ် စံအိမ်ကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ခြံ၏ အဆုံး၊
လယ်ကွင်း ပြင်များ၏ အစ နေရာသို့တိုင် ကျွန်မ သွားကြည့်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မက ပန်းပင်ရှာရန် မေမေ သွားနေကျဖြစ်သည့် လယ်ကွင်း
ပြင် အစပ်သို့တိုင် သွားရှာသည်။ မြို့နှင့် သိပ်မဝေးသည့် ဤအရပ်တွင် ဖန်းဒဲလ်
ခြံကြီးမှ အိမ်ငှားများသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို စိုက်ပျိုးရမည့်အစား ကိုဗန်
ခြံကြီးသို့ နေ့စဉ် ပို့ဆောင်နိုင်သော ခေါင်းလောင်းပန်း အပြာရောင်များ၊ လီလီပန်း
များကိုသာ စိုက်ပျိုးလေ့ ရှိကြသည်။ ထိုခြံကြီးထဲတွင် လန်ဒန်တစ်မြို့လုံးစာ နှင်းဆီ
ပန်း စိုက်ခင်းအတန်းများ၊ ဒေါင်းဖန်ဝါပန်းများ၊ နှင်းပန်း အဆုပ် အဆုပ်များကို
စိုက်ပျိုးထားသည်။ ပန်းခင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း လန်ဒန် ဆိုသော ထိုမြို့ကြီးတွင်
နေ့စဉ် အပြုံးချိုချိုနှင့် ပန်းအိုးများကို အလှဆင်နေကြသည့် အိမ်အကူများ၊
ကျက်သရေရှိစွာ လှပမွှေးကြိုင်နေသော အမျိုးကောင်းသမီး ကြီးကြီးငယ်ငယ်
တို့ကို ဝတ်စုံလှလှဖြင့် တွေ့နိုင်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်လေ့ ရှိတတ်သည်ချည်း။ လန်ဒန်
သည် ကျွန်မစိတ်ကူးထဲက မြို့တော်၊ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်။

သို့သော် ယနေ့အတွက်မူ မိုးရေများကြောင့် ခေါင်းကျိုးနေကြသည့်
ပန်းခင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ၏ လန်ဒန်မြို့သူ အိပ်မက်သည် နှာခေါင်းမှ

ရှုထုတ်လိုက်သည့် အခိုးအငွေများသဖွယ် လေထုထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။ မိုင်ပေါင်းများစွာအကွာအဝေးသို့ သွားနိုင်သည့် မီးခိုးငွေများနှယ်။

မေမေ ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်။

စိတ်ကူးထဲတွင် မေမေ့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ ကယ်တင်လိုက်နိုင် သည့်အတွက် ကျွန်မသည် သူရဲကောင်း။ သူမကို ကယ်တင်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် မေမေက ကျေးဇူးတင် ချစ်ကြည်ညိုစွာဖြင့် ကျွန်မကို မော့ကြည့်နေသည်။

သို့သော် စိတ်ကူးသည် စိတ်ကူးသာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မသည်လည်း စိတ်ကူး နှင့် ရူးနေသော ကလေးမလေးသာ ဖြစ်သည်။

ခုအချိန်အထိတော့ ကျွန်မသည် မိသားစုပိုင် မြေ၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့် နဲ့အောင် ရှာဖွေခဲ့ပြီးပြီ။ လယ်ကွင်းထဲတွင်သာ ရှာရန် ကျန်တော့သည်။ အကယ် ၍ မေမေသာ ဒဏ်ရာရပြီး လဲနေပါက ဝိညာဉ်ဘဝနှင့် သူမရှိရာကို လမ်းပြပေးမှ သာလျှင် သူမကို ရှာတွေ့နိုင်တော့မည်။

ကျွန်မ နောက်လှည့်ပြီး အိမ်သို့ အမြန်ပြန်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သော် အိမ်တော်ထိန်းကြီး လိန်းမောင်နှံက အသိုက်တွင် စောင့်နေသော ခိုကြီးများသဖွယ် ကျွန်မနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာ ကြသည်။ မစ္စတာလိန်းက ကျွန်မ၏ ရွဲနစ်နေသော ကုတ်အင်္ကျီ၊ ထီးနှင့် ဘွတ် ဖိနပ်တို့ကို ယူသွားပြီး မစ္စကလိန်းကတော့ ကျွန်မကို အနွေးဓာတ် ရစေရန် မီးဖို ဆောင်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူမအနေနှင့် ကျွန်မကို ဆူရန် အခွင့်အရေး မရှိ သော်လည်း သူမ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်အောင် ပြသရန် ဝန်မလေးသူ ဖြစ် သည်။

“အသိဉာဏ် ရှိတဲ့သူ ဆိုရင် ဒီလို မိုးရွာကြီးထဲမှာ လျှောက်သွားနေဖို့ မသင့်ဘူး”

သူမက ကျောက်မီးသွေး မီးလင်းဖိုကြီးကို အဖုံးဖွင့်ရင်း ဆိုသည်။

“ရိုးရိုးလူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အအေးမိရင် ဖျားပြီး သေတတ်တယ် ဆိုတာလေးတော့ သိဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

မီးဖိုပေါ် တင်နေသော ရေနွေးအိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဘယ်အခြေအနေမျိုးမဆို အစားအသောက် မမှန်ရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့် မယ် ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

လက်ဖက်ခြောက် ထည့်သည့် ဘူးကို ပြောပြန်သည်။ သူမက ကျွန်မကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ ပြောနေခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် ကျွန်မကလည်း သူမကို တုံ့ပြန်ပြောရန် မလိုအပ်ဟု ယူဆပါသည်။ သူမထံတွင် ကျွန်မကို ဆူပူရန် အခွင့်အရေး ရှိမနေပါ။

“ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ အသိဉာဏ် ရှိတဲ့သူ ဆိုရင် အပြင်မထွက်သင့်ဘူး၊ အဆုတ် အအေးပတ်မယ် ဆိုတာ သိသင့်တာပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို ပြောပြန်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူမက ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ မျက်နှာကတော့ လေသံမာမာအောက် မလျော့သည့် ပုံမျိုး။

“မမလေး နေ့လယ်စာ စားတော့မလား၊ မီးဖိုနား နီးအောင် ခုံလေး ဆွဲပြီး ထိုင်ပါလား”

“ဒီထက် နီးရရင်လည်း ပေါင်မုန့်မီးကင်လို တူးကုန်တော့မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သမီး နေ့လယ်စာ မစားချင်သေးပါဘူး၊ မေမေဆီက ဘာသတင်း ကြားသေးလဲ”

လိန်းမောင်နှံသည် တစ်ခုခု ထူးခြားလျှင် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ကျွန်မကို ပြောပြကြမည့် လူစားများ ဖြစ်သည်ကို သိသော်လည်း မမေးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

“ဘာမှ မကြားပါဘူး မမလေး”

သူမက သူမလက်များကို ခါးစည်းရင်းအောက်သို့ ထိုးထည့်ရင်း မွေးကင်းစကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ထွေးပွေ့ထားသည့်အလား ပိုက်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရင်း-

“ဒါဖြင့် သမီး စာ သွားရေးလိုက်ဦးမယ်”

“မမလေး... စာကြည့်ခန်းထဲမှာ မီးမဖိုထားဘူး၊ စာရေးဖို့ ပစ္စည်းတွေကို ကြီးကြီး ဒီအခန်းထဲ ယူလာပေးပါမယ်”

ထို အေးစက် မှောင်မည်းနေသော အခန်းထဲရှိ သားရေခုံတွင် မထိုင်ချင်သည်နှင့် အတော်ပင်။

မစွက်လိန်းက စာကြည့်ခန်းထဲမှ ကလောင်တံ၊ မင်အိုးနှင့် ကျွန်မတို့ မိသားစု ကိုယ်ပိုင်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားသော စာရွက်များအပါအဝင် မင်စုပ်စက္ကူကိုပါ နွေးထွေးသော မီးဖိုခန်းသို့ ယူလာပေးသည်။

ကလောင်တံကို မင်အိုးထဲသို့ နှစ်ပြီး နို့နှစ်ရောင် စာရွက်ပေါ်တွင် မေမေ
ပျောက်နေကြောင်း၊ ကူညီပြီး ရှာပေးရန်အတွက် မေတ္တာရပ်ခံလိုကြောင်း နယ်ခံ
ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ပေးပို့ရန် စကားလုံးများကို ချရေးနေမိသည်။

ထို့နောက် တကယ်ပဲ လူပျောက်တိုင်ရန် လိုအပ်သလား ဟူ၍ ကျွန်မ
ထိုင်စဉ်းစားနေမိသည်။

အမှန်တကယ်က လိုအပ်ပါသည်။ ယခုကိစ္စမှာ ကျွန်မ တတ်နိုင်သည့်
အတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်သွားသည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ကြေးနန်းကြိုးတွေကို ဖြတ်သန်းကာ မိုင်ပေါင်းများစွာ
အထိ ခရီးဆန်သွားမည့် နောက်ထပ် စာတိုတစ်စောင်ကို သေချာ အချိန်ယူကာ
ချရေးမိသည်။

လေဒီယူဒိုရီးယား ဗားနက် ဟုမ်းစ်
မနေ့က စ ပျောက်ဆုံး
အကြောင်းပြန်ပါ။

အီနိုလာ ဟုမ်းစ်

ကျွန်မက ထိုစာကို လန်ဒန်မြို့ ပေါလ်မောလ် အရပ်ရှိ မိုက်ကရော့ဖ်ဟုမ်းစ်
ထံ လိပ်မူလိုက်သည်။

ထို့အပြင် ထိုစာကိုပင် လန်ဒန်မြို့ ဘောကာလမ်းရှိ ရှားလော့ခ်ဟုမ်းစ်
ထံသို့လည်း ပို့လိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် ကျွန်မ အစ်ကိုရင်းများ ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့်ပင်။

အခန်း - ၂ -

မစ္စကလိန်းအတင်းတိုက်သော လက်ဖက်ရည်ကို အာစွတ်ရုံသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်မက ခြောက်သွေ့သော မြင်းစီး ဒူးကျပ်ဘောင်းဘီ တစ်ထည်ကို လဲပြီး စာပို့ရန် ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီမိုး ဒီရေနဲ့ကွယ်... ဒစ်ခ်က ယူသွားပြီး ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်ကွဲ့”
မစ္စကလိန်းက ရင်ဖုံးခါးစည်း အဝတ်ကို ပိုက်ထားရင်း ဆိုသည်။

သူမ ပြောနေသည့် ဒစ်ခ်ဆိုသည်မှာ ခြံထဲတွင် တောက်တိုမည်ရ လုပ်နေသော သူမ၏ သား။ တစ်ခါတစ်ရံ သိုးထိန်းခွေးကပင် ဆရာ ပြန်လုပ်ပေးရသည့် လူ။ ဤမျှ အရေးကြီးကိစ္စအတွက် ဒစ်ခ်ကို မယုံလိုပါ ဟူသော အကြောင်းပြချက်ထက်-

“သမီး လူကိုယ်တိုင် သွားတော့ စနည်းနာလို့ရတာပေါ့။ စက်ဘီးယူသွားလိုက်မယ်လေ”

ဟုသာ ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

ထိုစက်ဘီးက ရှေးခေတ်ကလို အရိုးတွေ ပြုတ်ထွက်မတတ် ခါယမ်းသော စက်ဘီးမျိုး မဟုတ်။ လေထိုးတာယာနှင့် ခေတ်မီစက်ဘီးမျိုး။ အန္တရာယ်ကင်းသည့် အမျိုးအစား။

မိုးရေစက်များ အောက်တွင် စက်ဘီးကို နင်းပြီး ထွက်လာရင်း ခြံဝင်းဝ အရောက်တွင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဖန်းဒဲလ်သည် စံအိမ်တစ်ခုအနေနှင့် သိပ်မကြီး လှဘဲ ရင်ခွဲဆောက်ထားသော ကျောက်တုံးအိမ်ကြီး တစ်လုံးသာ ဖြစ်ပြီး အမှန် ဆိုရပါမူ အဝင်လမ်း၊ ဂိတ်တံခါးနှင့် ဆင်ဝင်တစ်ခုတို့တော့ ရှိသင့်သည်ဟု ထင်မိ သည်။

“ကူးပါး”

ကျွန်မက တံခါးစောင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးပါလား၊ ဒါနဲ့ မနေ့ကကော မေမေ့ကို တံခါးဖွင့်ပေး လိုက်ရသေးလား”

ထိုအမေးကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် အံ့ဩရိပ်က ဖုန်းဖိမရနိုင်အောင် ပေါ်လာသည်။ သူ ရှိနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ဤဂိတ်တံခါးမှ သခင်မ ယူဒိုရီးယား ဟုမ်းစ်တစ်ယောက် ထွက်မသွားခဲ့ပါ။

သူက တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မက ကိုင်းဖိုရွာလေးသို့ စက်ဘီး ကို သုတ်ခြေတင် နင်းခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မက စာတိုက်တွင် ကြေးနန်းကို ပို့လိုက်ပြီး နယ်မြေရဲကင်းတွင် သတင်းပို့ရင်း ထိုရဲကင်းမှ ရဲအရာရှိ တစ်ဦးနှင့် စကားပြောပြီး ရွာထဲသို့ လှည့်ပတ် ကြည့်ရန် ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ သင်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီး နေအိမ်၊ ကုန်စိမ်း သည်၏ နေအိမ်၊ မုန့်ဖိုနှင့် မုန့်ဆိုင်၊ သား၊ ငါး အရောင်းဆိုင်များ အားလုံးကို လျှောက်သွားပြီး မေမေ့သတင်းကို ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းသည်။ မေမေ့ ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့လိုက်ပါ။ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီး၏ ဇနီးသည်က ကျွန်မကို မျက်ခုံးပင့် ကြည့်သည်။ ကျွန်မ ဝတ်ထားသည့် မြင်းစီး ခူးကျပ်ဘောင်းဘီကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲသို့ စက်ဘီးနင်းပြီး ထွက်လာခြင်းအတွက် အဆင်ပြေအောင် ဝတ်စားထားရန် လိုအပ်ကြောင်း သူမ သိမည်မထင်ပါ။ မိုးရွာ ထဲတွင် အတွင်းခံစကတ်ပေါ်မှ မိုးရေခံသည့် စကတ်ကို လည်းကောင်း၊ ခြေချင်း ဝတ် ဖုံးသော ဂါဝန်အရှည်ကို လည်းကောင်း ဝတ်ရန် မသင့်ကြောင်း သူမ မသိ လေရော့သလား။ စန္ဒရားနောက်ပိုင်းအား မဖုံးကွယ်ဘဲ ထားသောကြောင့် အမြင် မတင့်တယ်သဖြင့် မေမေ့ကို ဝေဖန်ခံရဖူးကြောင်း ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးသည်။

ထိုသို့ ဝေဖန်ခံရခြင်းမျိုးကို ကလေးဘဝက ကျွန်မ အလွန် ကြောက်ရွံ့ ခဲ့ဖူးသည်။

ကြီးပြင်းလာချိန်တွင်တော့ ကျွန်မက ရှက်ကြောက်သင့်သည့် အရာ များကို ကိုယ်တိုင် သိမြင် ခွဲခြားတတ်သလို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းမကောင်း လေး တစ်ယောက်က ဘယ်လိုဘယ်ပုံ နေရသည်ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က စကား စလာလျှင်လည်း မသိယောင်ဆောင်ပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်။ ကျွန်မ လေ့လာ မိသလောက် အိမ်ထောင်ကျသွားသော အမျိုးသမီး အများစုသည် တစ်နှစ် သို့မဟုတ် နှစ်နှစ်ခန့် အိမ်တွင်းအောင်းပြီး သကာလ ရင်ခွင်ပိုက် ကလေးငယ် လေး တစ်ယောက်နှင့် ပြန်ပေါ်လာတတ်ကြပြီး သေသည်အထိ သို့မဟုတ် မမွေး နိုင်တော့သည်အထိ ကလေးပေါင်း တစ်ဒါဇင်မျှ မွေးနေကြသည်။ လူတကာနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် မေမေကတော့ ကျွန်မအပါအဝင် ကျွန်မနှင့် အသက်အလွန် ကွာခြားသော အစ်ကိုနှစ်ယောက် အားလုံးပေါင်း သုံးယောက်ကိုသာ မွေးထား သည်။ ဒီလိုမျိုး အသက်ကွာခြားခြင်းနှင့် ကျွန်မ၏ လူလောကထဲ အရောက် နောက်ကျခြင်းက အတွေးအခေါ်သမား လူကြီးလူကောင်းကြီး ဖေဖေနှင့် အနု ပညာရှင် အမျိုးကောင်းသမီး မေမေတို့အတွက်ကမူ အရှက်ရစရာ ဖြစ်နေစေ သည်။

ကိုင်းဖို့ဒ် လမ်းပေါ် ကျွန်မ စက်ဘီးနင်းပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလျှင် သွားချင်း စကားတင်း ပြောသူများ၏ တီးတိုးစကားသံများက ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ထွက်လာကြသည်။ ဒီတစ်ခါ ဦးတည်ရာက တည်းခိုအိမ်၊ ပန်းပဲ ဆရာအိမ်နှင့် ဆေးတံဆေးစပ်သူတို့ဆီအပြင် အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေ ခြေပင် မချရဲလောက်သည့် ဘုံဆိုင်တို့သို့ ဖြစ်သည်။

ယင်းနေရာတို့မှလည်း ကျွန်မ မေမေအကြောင်း ဘာမှ မသိလာပါ။

သို့ပေမဲ့ ကျွန်မ၏ အချို့ဆုံးအပြုံးနှင့် စကားကြုံ စပ်စုတတ်သော အကျင့် များကြောင့် ကျွန်မ၏ ဖန်းဒဲလ်စံအိမ်သို့ အပြန်လမ်းတွင် အတင်းစကားများနှင့် သားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုမှုများသာ ကပ်ပါလာကြပြီး စိတ်ညစ်စရာများသာ လွှမ်းမိုး လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူကမှ မတွေ့မိဘူး တဲ့”

ကျွန်မက မစွက်လိန်း၏ အသံတိတ် အမေးကို ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဆိုတာလည်း မသိဘူးတဲ့”

ထို့နောက် သူမက နေ့လယ်စာကို တည်ခင်းပြန်သည်။ အချိန်ကို ကြည့်မိတော့ ညနေခင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် နီးပြီ။ ကျွန်မ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး မေမေ့ အခန်းရှိရာ ဆောင်ကူးလမ်းလေးတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ မေမေက တံခါးကို အမြဲ သော့ခတ်ထားတတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ လိန်းမောင်နှံသည် အိမ်ထောင်ထိန်း ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သော်လည်း မေမေက သူတို့ အလုပ်မပိုစေရန် အခန်းကို သူမဘာသာ ရှင်းလေ့ရှိသည်။ သူမက ဘယ်သူ့ကိုမှ အခန်းအတွင်း ဝင်ခွင့် မပြုခဲ့ပေ။ သို့သော် အခုလို အခြေအနေမျိုး ဆိုလျှင်ကော...

ကျွန်မ ရှေ့ဆက်တိုးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တံခါးလက်ကိုင်ဖုကို ကိုင်ထားပြီး မစ္စတာလိန်းကို အခန်းသော့ လှမ်းတောင်းလျှင် ကောင်းမလားဟု ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိသည်။

သို့သော် လက်ကိုင်ဖုကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးက ပွင့်သွားတော့သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် အရာရာသည် ကျွန်မ သိခဲ့သမျှ အရင်က နှင့် မတူတော့အောင် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မေမေ့ အနားယူခန်းကလေးထဲသို့ ကျွန်မ ရောက်သွားချိန် ထိုအခန်းလေးက ဘုရားကျောင်းထက်ပင် သပ်ရပ်ကြောင်း ခံစားမိစေသည်။ ဖေဖေ့ အတွေးအခေါ် စာအုပ်များဖြစ်သည့် မောလ်တပ်စ်၊ ဒါဝင်တို့၏ စာအုပ်များကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှုနှင့် သိပ္ပံအတွေးအမြင်များကို သဘောပေါက်စေသလို အခုလို မေမေ့အခန်းထဲ ရောက်ချိန်တွင် ကျွန်မစိတ်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်မှု တိုးပွားလာစေသည်။ ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာဟု ခေါ်မလား၊ ကိုးကွယ်မှုပိုင်းဟု ခေါ်လေမလားတော့ မသိပါ။

မေမေက ထိုအခန်းလေးကို အနုပညာမြောက်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ဂျပန်ပုံစံကြာပန်းပွင့်ရိုက်ပိုးထည်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ ထိုလိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်လိုက်လျှင် အလင်းရောင်က အခန်းတွင်းရှိ အညိုနုရောင်

မေပယ်လ်သစ်သားကို ဝါးပိုးဝါးသဏ္ဍာန် ထွင်းထုထားသော ပရိဘောဂများပေါ် သို့ ဖြာကျလာသည်။ ပေါလစ်တင်ထားသည့် သစ်သားထည်များက သက္ကလတ်သား လိုက်ကာစ ထူထူများ အောက်တွင် ရှိနေသည်။ အိမ်၏ အခြားနံရံများပေါ်တွင် ငုံ့ကြည့်နေသော ဘိုးဘေးများ၏ ဆီဆေးထူထူ ပုံတူ ပန်းချီကားများရှိ နေသော် လည်း မေမေပိုင်နက် အခန်းငယ်လေးထဲတွင်မူ အဖြူရောင်ကဲသော အရောင် ဖျော့ဖျော့ ရေဆေးပန်းချီကားများကသာ နေရာယူထားသည်။ စက္ကူတမျှ နူးညံ့ သော ပုံဆွဲစာရွက်ပေါ်တွင် အနုစိတ် ဆွဲထားသော ပေါင်သွင်း ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းပွင့်များ၏ ပုံတူ မေမေလက်ရာ ပန်းချီကားများ။

ရုတ်တရက် မေမေ ဒီအခန်းထဲမှာပင် ရှိနေသည်ဟု ကျွန်မ စိတ်တွင် ခံစားလာရသည်။ တစ်ချိန်လုံးပင် အတူတူ ရှိနေသည့်နှယ်။

အမှန်တကယ်ပင် အတူ ရှိနေသည်လား။

အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာကို စိုးသည့်အလား သူမ၏ ပန်းချီစတူဒီယို ဖြစ်သော နောက်အခန်းသို့ ကျွန်မက ခြေဖျားထောက်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်သွားသည်။ ခန်းမအလွတ်။ ပြတင်းပေါက်က အလင်းရောင်ကောင်းကောင်း ဝင်နိုင်စေဖို့ ဘာမှ ကာမထား။ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရ လွယ်ကူစေရန် ခင်းထားသော ကြမ်းခင်းက ဝက်သစ်ချသား။ အခန်းတစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပန်းချီ ဆွဲသည့် စားပွဲစောင်း၊ စာရွက်များနှင့် ပန်းချီပစ္စည်းများကို တင်သည့် စင်။ ထိုစင်ပေါ် တွင် တင်ထားသည့် သစ်သားသေတ္တာလေးကို မြင်တော့ ကျွန်မ မျက်မှောင်ကုတ် မိသည်။

မေမေက ဘယ်သွားသွား သူမ၏ ရေဆေး ပစ္စည်းများကို မေ့လျော့သွား လေ့ မရှိတတ်။

တုံးလိုက်သည့် ကျွန်မ။ ဒီနေရာကို ပထမဆုံး လာကြည့်သင့်သည် မဟုတ် လား။ မေမေက ပန်းမျိုးစိတ်များကို လေ့လာရန် ထွက်ခွာသွားခြင်း မဟုတ်သည် မှာ သေချာလှသည်။ သူမ အိမ်မှ တစ်နေရာရာသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းမှာ အကြောင်း ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဖြစ်ပြီး ထိုအကြောင်းရင်းကို မသိဘဲ ကျွန်မက သူမ ကို ဘယ်လို လိုက်ရှာရပါ့မလဲ။ နံ့လိုက် အလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ဒီလို တွေးမိတော့ ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ လေးလံသွားကြသည်။ ထို့နောက် ဘေးဘက်ရှိ မေမေ အိပ်ခန်းဘက်သို့ ကျွန်မ ကူးလာမိသည်။

ကျွန်မအံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ ပထမဆုံးအနေဖြင့် မေမေ့ ကြေးခုတင်ကြီးပေါ်မှ အိပ်ရာက ထိုအတိုင်း။ နေ့စဉ် မနက်တိုင်း ကျွန်မ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် မေမေက ကျွန်မကို မနက်စာ စားပြီး သည်နှင့် အရင်ဆုံး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် လုပ်ခိုင်းလေ့ ရှိသည်။ ထိုသို့သော မေမေက သူမ၏ အိပ်ရာခင်းများ၊ စောင်များ၊ ငန်းမွှေးသွတ်ခေါင်းအုံးများက ရွှံ့စောင်းပြီး ဖက်ခေါင်းအုံးများက ကြမ်းခင်းကော်စော ပေါ်သို့ ကျနေနိုင်ပါမည်လား။

ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်က သူမ၏ အဝတ်အစားများကို သေသေသပ်သပ်ထားခဲ့ခြင်း မရှိခြင်းပင်။ သူမ၏ အညိုရောင် အပေါ်ထပ်အင်္ကျီကို ကြည့်မှန်ပေါ်တွင် ဖြစ်သလို လွှားတင်ထားခဲ့သည်။

သူမ လမ်းလျှောက်ထွက်လျှင် ဝတ်လေ့ရှိသည့် ဝတ်စုံသည် အခုခေတ်စားနေသည့် ပုံ ဖြစ်သော မိုးရေ၊ ရွှံ့ညွှန်များ မပေကျအောင် ဆွဲတင်နိုင်သည့် ဂါဝန်။ ထိုဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသော မေမေ့ကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် အမျိုးသား တစ်ယောက်ဟုသာ ထင်ပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ သူမ ဝတ်နေကျဖြစ်သည့် ဝတ်စုံကိုပင် ဝတ်မသွားပါက မေမေ ဘာအဝတ်အစားများ ဝတ်သွားပါလိမ့်။

အလင်းရောင်ရအောင် ပြတင်းပေါက်မှ ကတ္တီပါသား လိုက်ကာများကို ဖယ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မက မေမေ့ အဝတ်ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဘာအဝတ်အစားတွေများ ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲဟု စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သိုးမွှေးထည်များ၊ ချည်ထည်များအပြင် ဇာမျက်နှာဖုံးများ၊ ပိုးထည်များ၊ ချည်ချောများအပြင် ကတ္တီပါဝတ်စုံများက နေရာမယွင်း ရှိနေသည်။ မေမေ့ကိုယ်တိုင်က အတွေးအခေါ် လွတ်လပ်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အမျိုးသမီးများ နိုင်ငံရေးအရ မဲပေးပိုင်ခွင့်၊ အဝတ်အစား လွတ်လပ်ခွင့် (ပွပွ ချောင်ချောင် ဝတ်ဆင်ပိုင်ခွင့်) တို့ကို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်နေသော်လည်း မည်သူ လက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်တိုင်က လက်ခံလိုသည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံလိုသည် ဖြစ်စေ သူမသည် တောသူဌေး မုဆိုးမ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့အတွက် သူမ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းများ၊ တာဝန်များ ရှိသည်ဟု လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက ယူဆထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူမထံတွင် လမ်းလျှောက်ထွက်သည့် ဝတ်စုံများ၊ အတော်အတင့် ကြည့်ကောင်းသော ပွဲတက်ဝတ်စုံများ၊ လည်ပင်း ဟိုက်ဟိုက် ညစာစားပွဲတက်

ဝတ်စုံများ၊ အော်ပရာ ဇာတ်ပွဲသွား ဝတ်စုံများနှင့် ကပွဲတက် ဝတ်စုံများအပြင် နှစ်ရှည်လများ ဝတ်ဆင်လာခဲ့ပြီး မေမေကိုယ်တိုင်က ဖက်ရှင် ကျ၊ မကျပင် ဂရု မစိုက်သော ခရမ်းရောင် ဝတ်စုံလည်း ရှိသေးသည်။ သူမက ဘယ်အရာကိုမျှ လွှင့်ပစ်ခြင်း မရှိသေး။ ထို့အပြင် ဖေဖေ ဆုံးပြီး တစ်နှစ်ကျော်ခန့်အထိ စွဲမြဲစွာ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော အနက်ရောင် မုဆိုးမ ဝတ်စုံများလည်း တွေ့နိုင်သည်။ မြေခွေး များကို အမဲလိုက်လျှင် ဝတ်သည့် ခေါင်းအုပ်ဆောင်း၊ မြို့ထဲသွားလျှင် ဝတ်သည့် မွေးပွ သားမွေး အပေါ်ထပ်အင်္ကျီ၊ ရွှေချည်ထိုး ဖဲထည်များ၊ ငှက်မွေးများဖြင့် အထူး ပြုလုပ်ထားသည့် စကပ်များ၊ ဘလောက်စ်အင်္ကျီများ။ ခရမ်း၊ မီးခိုးပြာ၊ အစိမ်း ရောင်၊ အနက်ရောင်၊ ပယင်းရောင်၊ အညိုရောင်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသော ထို အဝတ်အစား ပုံကြီးထဲမှ မည်သည့် အဝတ်အစား ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို ကျွန်မ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

အဝတ်ဗီရိုကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေ မိသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးက ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။ ကော့ဆက်ခေါ် ခါးစည်း တစ်ခုက အခြား အမည်မဖော်နိုင်သော ပစ္စည်းများနှင့်အတူ စကျင်ကျောက်သား လက်ဆေးဘေစင်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ ထို့အပြင် အဝတ်အစား ထည့်သည့် အံဆွဲများပေါ်တွင် တင်ထားသော မှီအုံးများ ကြားထဲ၌ မြင်းမွေးအဖြူဖြင့် ခွေးထားသော ကြိမ်ခြင်းသဏ္ဍာန် ပစ္စည်းတစ်ခုက ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေသည်။ ကျွန်မက အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ နေရာလွဲနေသော ပျော့အိအိ ထိုပစ္စည်းကို မေမေအခန်း မှ ပြန်အထွက်တွင် ကိုယ်နှင့် တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

အောက်ထပ် ခန်းမထဲတွင် မစ္စတာလိန်းက သစ်သားထည် ပရိဘောဂ များကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည်။ ကျွန်မက ယူလာသော ထိုပစ္စည်းကို ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“မစ္စတာလိန်း ဒါက ဘာကြီးလဲ”

အိမ်တော်ထိန်း တစ်ယောက်အနေနှင့် မစ္စတာလိန်းသည် မည်သည့် အမှုအရာမှ ဖော်ပြလေ့ မရှိသော်လည်း ဒီတစ်ခေါက် အဖြေတွင်မူ အသံက မသိ မသာ တုန်လှုပ်ဟန် ရှိသည်။

“ဒါက...အမ်... ဒါက ဝတ်စုံတွေ ဝတ်တဲ့အခါ ပိုကြည့်ကောင်းအောင် လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းပါ မမလေး”

အဝတ်တွေ ပိုကြည့်ကောင်းအောင် လုပ်တဲ့ ပစ္စည်း ဆိုပါလား။

ပျော့အိအိ ထိုအရာသည် ခန္ဓာကိုယ် အရှေ့ဘက်တွင် ထည့်သည့်ပစ္စည်း မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာပါသည်။ သို့ဆိုလျှင်... တင်ပါးအနောက်တွင် ထည့်သည့် အရာ ဖြစ်မည်။

“အိုး”

ကျွန်မက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ထိုပစ္စည်းသည် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအလှကို ပိုမိုပေါ့လွင်အောင် အဝတ်အစားအောက် တွင် ထည့်သည့် လူသိမခံလိုသော ပစ္စည်း ဖြစ်ရာ ခန်းမထဲရှိ အမျိုးသားတစ်ယောက် ရှေ့တွင် ထိုပစ္စည်းကို တပြုပြင်ဖြင့် ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်ပြီး ပျာယာခတ်နေဖို့ မသင့်ပါ။

ကျွန်မက မျက်နှာတွင် ပူတက်လာသည့် ခံစားချက်ကို သိနေသည်။

“သမီး သိပ်နားမလည်လို့ပါ”

ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ထိုဂါဝန်အောက်ခံ ကြိမ်ခြင်းကို မဝတ်ဖူးသူ ဖြစ်ရာ ထိုအရာကို အရင်က မမြင်ခဲ့ဖူး။

“တောင်းပန်ပါတယ် ရှင့်”

သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲမှ ပေါ်လာသော အတွေးက ရှက်စိတ် ကို ကျော်သွား၏။

“မစ္စတာလိန်း... မနေ့မနက်က မေမေ အိမ်က ထွက်သွားတော့ ဘယ်လို ပုံစံများ ဝတ်စားသွားသလဲ ဟင်”

“သိပ်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး မမလေး”

“မေမေက အထုပ်အပိုး တစ်ခုခုများ သယ်သွားသေးလား”

“မပါပါဘူး မမလေး”

“လက်ကိုင်အိတ်တို့၊ ပိုက်ဆံအိတ်တို့တောင် မပါဘူးပေါ့”

“မပါပါဘူးကွယ်”

မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုပစ္စည်းမျိုးများ ကိုင်လေ့ မရှိပါ။

“သယ်သွားလို့ရှိရင် ဘာ တွေ့မှာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆို မေမေက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝတ်သွားတာမျိုးကော ရှိလား...”

ဥပမာ...”

ဂါဝန်အောက်ခံ ကြိမ်ကွင်းဆိုသည့် စကားကို အမျိုးသားတစ်ယောက် ရှေ့တွင် ပါးစပ်မှ ထုတ်ပြောဖို့ရာ ခက်ခဲနေသည်။

“ဂါဝန် အမြီးရှည် ဝတ်သွားတာလား၊ တင်ပါးအမြင့် ဂါဝန် ဝတ်သွား တာလား”

အကယ်၍ ဝတ်သွားသည် ဆိုပါကလည်း မူမှန်သည်ဟု မဆိုနိုင်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို မှတ်မိနေမှန်း ပေါ်လွင် နေသည်။ လိန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မမလေးရဲ့ မေမေက ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ဝတ်ထားတယ် ဆိုတာ ဘာ အသေးစိတ် မပြောပြနိုင်ပေမယ့် ခါးတို အပေါ်ထပ် အင်္ကျီ ဝတ်ထားတာတော့ သေချာတယ်ကွဲ့”

ထိုအင်္ကျီမျိုးသည် တင်ပါးမြင့် ကြိမ်ခြင်းဖြင့် ဝတ်လျှင် အလွန်သင့်တော် သည့် အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ မီးခိုးရောင် ဦးထုပ်အမြင့်လေး ဆောင်းထားတယ်”
ထိုဦးထုပ်ကို ကျွန်မ မှတ်မိသည်။ စစ်တပ်ပုံ ဆန်သဖြင့် မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပန်းအိုးဇောက်ထိုးပုံနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင် တူသလို ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ကြောင်တောင်တောင် နိုင်သည့်ပုံလည်း ပေါက်သည်။

“ပြီးတော့ လမ်းထွက်လျှောက်ရင် ယူသွားနေကျ ထီးလည်း ယူသွား တယ်”

တုတ်ကောက်ပုံစံ ခပ်သွယ်သွယ် အနက်ရောင် ထီးကလေး။ အမျိုးသား များ လမ်းလျှောက်လျှင် ကိုင်တတ်သည့် ကြိမ်လုံးသဖွယ် ထီးရှည်မျိုး။

မေမေက ယောက်ျားဆန်သောထီး၊ ယောက်ျားဆန်သောဦးထုပ်တို့ကို ဆင်ယင်ကာ မိန်းမဆန်သော တင်ပါးကြိမ်ကွင်းစွပ် ဂါဝန်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ထွက်သွားပါသည်တဲ့။ ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းလိုက်ပါသလဲ။

အခန်း - ၃ -

ညစာ စားချိန် မရောက်မီလေးမှာပင် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကျွန်မ အစ်ကိုများ ထံမှ ပြန်လာသော ကြေးနန်းစာကို ယူလာပေးသည်။

နံနက် ပထမဆုံးရထားနှင့် ရောက်မည်။
ချောင်ဆူလာ ဘူတာတွင် လာကြိုပါ။
အိမ် နှင့် အက်စ် ဟုမ်းစ်

ချောင်ဆူလာ ဆိုသည်မှာ မီးရထား ဘူတာရုံရှိသည့် အနီးစပ်ဆုံး မြို့ကလေး ဖြစ်ပြီး ကိုင်းဖိုဒ်မှ ဆယ်မိုင်ခန့် ဝေးသည်။

မနက်အစောဆုံးရထားကို မိဖိုဆိုလျှင် မနက်မိုးမသောက်ခင်ကတည်းက ကျွန်မ အိမ်က ထွက်မှ ဖြစ်မည်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည့် အနေဖြင့် ကျွန်မက ထိုညနေကတည်းက ရေချိုးထားလိုက်သည်။ အတော် ကသိကအောက်နိုင်သည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ အိပ်ရာအောက်မှ သတ္တုဇလုံကို ဆွဲထုတ်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရေများ ပုံးဖြင့် ဆွဲယူလာရသည်။ ထို့နောက် အနွေးဓာတ်ရစေရန် ရေနွေးကရားများဖြင့် ကျိုပြီး ရောထည့်

ရသည်။ ထိုနေရာတွင်တော့ နွေရာသီပင် ဖြစ်ပါစေ မစွက်လိန်းက ကူဖော်မရ။ သူမက ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲတွင် မီးမွှေးပေးသည်။ ထိုသို့ မီးမွှေးနေရင်းနှင့်ပင် ကျောက်မီးသွေးကြောင့် မီးဘေးအန္တရာယ် ရှိကြောင်းမှစကာ အသိဉာဏ်ရှိသော မည်သူမဆို ဒီလို ညအချိန်မတော် ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲတွင် ရေချိုးမည် မဟုတ်ကြောင်း တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည်။ ကျွန်မက ခေါင်းလျှော်ချင်သော်လည်း သူမ အကူအညီ မပါဘဲ မလုပ်နိုင်သေး။ မစွက်လိန်းက သူမ လက်မောင်းရင်းတွင် အဆစ်နာရောဂါ ဖြစ်နေသဖြင့် ကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်။ သူမက တဘက်များကို အပူပေးနေရင်း လှမ်းပြောသည်။

“နောက်ဆုံးအကြိမ် လျှော်ထားတာကလည်း အခုအချိန်အထိ သုံးပတ် မရှိသေးပါဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ ရာသီကလည်း အေးသေးတယ်လေ”

ကျွန်မက ရေချိုးပြီး အိပ်ရာထဲ ရောက်သည်အထိ မစွက်လိန်းထံမှ အသံမတိတ်နိုင်သေး။ သူမက ကျွန်မ ခြေဖဝါးများကို ရေနွေးပုလင်းဖြင့် ကပ်ပေးနေသေးသည်။

နောက်နေ့မနက် ကျွန်မ အိပ်ရာမှ နိုးသော် ဆံပင်တွင် အထုံးပေါင်း တစ်ရာလောက်ကို ချောပြီးပြီး သကာလ ဝတ်မည့် ဂါဝန် အဖြူနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ဖဲကြိုးအဖြူနှင့် ဆံပင်ကို ကျောဘက်တွင် စည်းလိုက်သည်။ ခေတ်ကာလအရ အထက်တန်းစား မိန်းကလေးတွေတိုင်းက အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိကြသည်။ သို့မှသာ ညစ်ပေသမျှ မြင်တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည် ဟူသော အယူရှိလေသည်။ ကျွန်မက အစွန်းအထင်းအနည်းဆုံး ဂါဝန်အဖြူရောင်ကို ရွေးချယ်ဝတ်လိုက်ပြီး အတွင်းခံဘောင်းဘီအရှည် အဖြူရောင်၊ အနက်ရောင် ခြေအိတ်ရှည်နှင့် မစွတာလိန်းက ပြောင်လက်နေအောင် အရောင်တင်ပေးထားသော အနက်ရောင်ဘွတ်ဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ထိုမျှ မနက်စောစော ထပြီး ဝတ်စား ပြင်ဆင်နေသည့်တိုင် ကျွန်မတွင် မနက်စာ စားရန် အချိန်မရှိတော့ပေ။ မနက်ခင်း အအေးဓာတ် မပြယ်သေးချိန် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မက အောက်ထပ်ခန်းမကြီးထဲမှ ရှောစောင်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘူတာရုံသို့ အချိန်မီ ရောက်စေဖို့ စက်ဘီးပေါ် တက်ကာ အသည်းအသန် နင်းပြီး ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

ကျွန်မအတွက်တော့ စက်ဘီးနင်းနေသည့် အခိုက်တန်ကလေးသည် သူတစ်ပါး ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုမြင်မလဲ၊ ဘယ်လို မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ ကြည့်လေ မလဲ ဆိုတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တွေးချင်ရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးတောနိုင် သော အချိန် ဖြစ်လေသည်။

ကိုင်းဖို့ဒ်မှ ချောင်ဆူလာဘက် ခွဲထွက်သော လမ်းပေါ်သို့ စက်ဘီးကို အရှိန်တင် နင်းနေစဉ် ထိုသို့တွေးနိုင်ခြင်းကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရမိသော်လည်း လက်ရှိ အခြေအနေသည် စိတ်ချမ်းသာစရာတော့ ဖြစ်မနေပါ။

မေမေတစ်ယောက် ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

မေမေ့ကိစ္စတွင် စိတ်စွဲနေခြင်းကို အသာထားလို့ နောက်မကြာမီ ကြုံရ မည့်အရေးကို တွေးပူမိပြန်သည်။ ထိုအရာများကား ချောင်ဆူလာ ဘူတာကို ရှာရန် အရေးနှင့် ကျွန်မ အစ်ကိုများကို ရှာတွေ့မည့် အရေးပင်။

မေမေက သူတို့ကိုကျ ဘာကြောင့်များ မိုက်ခရော့ဖ် နှင့် ရှားလော့ခ်ဟု နာမည်ပေးခဲ့သလဲ တွေးမရပါ။ ပြောင်းပြန် ပေါင်းကြည့်လျှင်လည်း အဓိပ္ပာယ် ရှိမနေပါချေ။

မေမေ တစ်ယောက် အဆင်ပြေနေပါစေ။

မိုက်ခရော့ဖ်နှင့် ရှားလော့ခ်တို့အကြောင်း တွေးမည့်အစား မေမေ့ အကြောင်း အတွေးက ခေါင်းထဲ ဝင်လာပြန်သည်။

မီးရထား ဘူတာတွင် သူတို့ကို ပြန်တွေ့လျှင် ကျွန်မ မှတ်မိပါမလား မပြော တတ်ပါ။ ကျွန်မ အသက်လေးနှစ်အရွယ် ဖေဖေ့ ဈာပနတွင် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက် ပြီးကတည်းက သူတို့နှင့်နောက်ထပ် ပြန်မတွေ့ဖြစ်တော့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာလှပြီ။ ကျွန်မ မှတ်မိလိုက်သည်မှာ အနက်ရောင် ဝတ်စုံ၊ အနက်ရောင် သားရေ လက်အိတ်များ၊ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသော အနက်ရောင် သားရေ ဘွတ်ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင် ဦးထုပ်ရှည်ကို ဆောင်း ထားသောကြောင့် အရပ်အလွန်မြင့်သည် ဆိုသည့် အချက်သာ။

ရပ်ကွက်ထဲမှ လူတွေ အပြောအရ ဖေဖေသည် ကျွန်မ မွေးလာသော ကြောင့် အရှက်လွန်ပြီး သေသွားသည် ဆိုသည့်စကားက အမှန်လေလား သို့မဟုတ် မေမေ ပြောပြသလို အဆုတ်ရောင်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းက အမှန်လေလား ကျွန်မ ဝေခွဲမရပါ။

ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာပြီးနောက် အစ်ကို နှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်မကို မှတ်မိနိုင်မလား မပြောတတ်ပါချေ။

သူတို့မေမေနှင့် ကျွန်မတို့ဆီကို ဘာကြောင့် လာမလည်သလဲ၊ ကျွန်မတို့ သားအမိကရော ဘာကြောင့် သူတို့ဆီကို သွားမလည်သလဲ ဆိုတာကတော့ ရှင်းပါသည်။ ကျွန်မ ရှိနေသည်၊ ကျွန်မ မွေးလာသည်ကို ရှက်သောကြောင့် ဖြစ်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်မတို့သားအမိနှင့် အစေးကပ်လှသည်တော့ မဟုတ်။ မိုက်ခရောဖ်က လန်ဒန်မြို့ရှိ အစိုးရ ရုံးပိုင်းတွင် သြဇာ ထက်မြက်သည့် အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အစ်ကို ရှားလော့ခ်သည်ကား သူ့မိတ်ဆွေနှင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ဂျွန်ဝပ်ဆင် ရေးသား ထုတ်ဝေသော 'သွေးစက်ခြေရာ ဝင်္ကံဘာ' ဆိုသည့် စာအုပ်ကြောင့် နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီး ဖြစ်နေချေပြီ။ မေမေပင် ထိုစာအုပ် တစ်အုပ် ဝယ်ထားသေးသည်။

မေမေအကြောင်း မတွေးနဲ့။

ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်မတို့သားအမိ အတူ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်မှ စကာ ကျွန်မသည် လန်ဒန်အကြောင်း စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။ ခုံညားသော ဆိပ်ကမ်းများ၊ ဘုရင့် နန်းတော်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ နေအိမ်များ အပြင် ဒေါက်တာဝပ်ဆင်၏ အဆိုအရ အရှင်မင်းမြတ်၏ ရွှေစိတ်တော် မတွေ့သော လူပျင်း၊ ငဖျင်းတို့ မျောပါသွားရာ ရေဆိုးထုတ် မြောင်းကြီးလည်း ရှိသည် ဟူ၏။ လန်ဒန် ဟူသည်ကား လည်စည်းဖြူနှင့် အမျိုးသားများ၊ ဖိတ်ဖိတ်လက်သော စိန်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးများက အော်ပရာကပွဲတွင် အချိန်ဖြုန်းနေလေ့ ရှိသည့် နေရာ။ ကျွန်မ၏ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သော 'အနက်ရောင် အလှတရား' ဆိုသည့် စာအုပ်ထဲမှ အရေးအသားအရမူ လန်ဒန်ဟူသည် လမ်းမ များတွင် သနားညှာတာစိတ် မရှိသည့် မြင်းလှည်းသမားများက မြင်းများကို ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသည်အထိ ခိုင်းစေ မောင်းနှင်တတ်သော မြို့။ စာသမား များ ဗြိတိသျှ ပြတိုက်ကြီးများနှင့် စာကြည့်တိုက်များတွင် စုဝေးရာ မြို့။ ထင်ရှား သည့် နတ်ဝင်သည်များက ကမ္ဘာခြားသွားသည့် ဝိညာဉ်များကို ဖိတ်ခေါ်ပေးနေ ချိန် အခြားထင်ရှားသည့် သိပ္ပံပညာရှင်များက ဝိညာဉ်ဟူသော ထိုအရာသည် သိပ္ပံနည်းအရ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း မြင်းလှည်းထဲတွင် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် မုဆိုးမ ကို ရှင်းပြနေသည့် မြို့ပြ။

လန်ဒန်ဟူသည် ပိုက်ဆံ မရှိသည့် လူတေလေများ ကြမ်းပိုး သူခိုးလေးများ ကျောင်းမတက်ရဘဲ လမ်းပေါ်တွင် ပေတေလေလွင့်နေသည့် မြို့။ လူဆိုးများက အမျိုးသမီးများကို ညအခါတွင် သတ်ဖြတ်သည့် မြို့။ (ဘယ်နေရာ ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်မ သေချာ မသိပါ) သူတို့၏ ကလေးငယ်များကို ကျွန်ပြုခိုင်းစားရန် ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားလေ့ ရှိသည့် မြို့။

လန်ဒန်ဟူသည် နန်းဆန်သော်လည်း အခန့်မသင့်လျှင် လည်ပင်း ပြတ်သွားနိုင်သည့် နေရာ။ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ကိတ ပညာရှင်များ၊ ပန်းချီပညာရှင်များ မွေးထုတ်ပေးရာ မြေဖြစ်သလို ထိတ်ထိတ်ကြဲ ရာဇဝတ် ထိပ်သီးများက ကလေးငယ်များကို ပြန်ပေးဆွဲကာ ရာဇဝတ်ကွန်ရက်များအတွင်း ကျွန်ပြုခိုင်းစားလေ့ ရှိသည့် မြို့။

ကျွန်မက ထိုရာဇဝတ်ကွန်ရက် ဆိုသည်က ဘာမှန်းသေချာ မသိပါ။ သို့သော်ကျွန်မအစ်ကိုရှားလော့ခ်ကိုတော်ဝင်မိသားစုမှထိုရာဇဝတ်ကွန်ရက်များအတွင်း ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး ခိုးဆိုးလုနွှက်များကို နှိမ်နင်းခိုင်းလေ့ ရှိတတ်သည်ကိုမူကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ အစ်ကိုရှားလော့ခ်သည် ကျွန်မအတွက်တော့သူရဲကောင်းတစ်ဦးပင်။

ဒေါက်တာဝပ်ဆင်က ကျွန်မ အစ်ကိုလတ်၏ အရည်အချင်းများကို စာရင်းပြုစုထားခဲ့ဖူးသည်။ စာသမား၊ ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်မှု ပညာရှင်၊ တယောထိုးရာမှာ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်သူ၊ သေနတ်ပစ် လက်ဖြောင့်လွန်းသူ၊ ဓားရေးကျွမ်းသူ၊ လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးသမား၊ လက်ဝှေ့သမား၊ ကောက်ချက်ဆွဲ စဉ်းစားဉာဏ်တွင် သူမတူအောင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သူ စသည်ဖြင့် စုံလှသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းများကို စာရင်းချကြည့်မိသည်။ စာဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်သည်။ ဂဏန်းသင်္ချာ တွက်တတ်သည်။ ငှက်သိုက်များကို ရှာခြင်း၊ တီကောင်တူးပြီး ငါးမျှားခြင်းတို့အပြင်... စက်ဘီးစီးလည်း ကျွမ်းကျင်သည်။

နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင်တော့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက အတွေးများကို ဖြတ်ပြီး ချောင်ဆူလာမြို့အစပ်သို့ ရောက်လျှင် လမ်းပေါ်သို့ အာရုံပြန်စိုက်လိုက်သည်။

ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်ရှိ လူအုပ်က ကျွန်မကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ အရှိန်တန်စေသည်။ ကျွန်မက လမ်းဖယ်ပေးရန် အော်ဟစ်ပြီး ပြောနေရင်း ကိုင်းဖို့ဒ်ရှိ

ဖုန်ထူထူ လမ်းများပေါ်၌ ယာဉ်များ၊ တဲကလေးများတွင် အသီးအနှံ ရောင်းချသူများ၊ အချိုမုန့်များ ရောင်းချနေသူ အမျိုးသမီးကြီးများကို ရှောင်ရှားနေရသည်။ ကလေးငယ်များကို တွန်းလှည်းထဲ ထည့်ကာ တွန်းပေးနေသည့် အဘွားအိုများ၊ ရေစည်လှည်းများ၊ ဘီယာစည် လှည်းများ၊ ထင်းလှည်းများ၊ မြင်းလေးကောင်က၊ သည့် ရထားလုံးကြီးများ၊ လမ်းလျှောက်နေသည့် လူများ စသဖြင့် စုံလင်လှရာ စက်ဘီးဖြင့် မတိုက်မိအောင် မနည်းရှောင်နေရသည်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွင် ရထားဘူတာရုံကို ဘယ်လိုမျိုး ရှာရမှာပါလိမ့်။

ခဏအတွင်း ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးဦးထုပ်တွင် စိုက်ထားသည့် ငှက်ကုလားအုတ် အတောင်တစ်ချောင်းနယ် အိမ်ခေါင်မိုးများ၏ အပေါ်မှ ကျော်လွန်ကာ မီးခိုးရောင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့ ဖြူဖြူများ။ ရွှေလျားသွားလာနိုင်သည့် ယာဉ်တစ်ခုခုထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော မီးခိုးများနှင့် ရေနွေးငွေ့များ။

ထိုနေရာသို့ ဦးတည်ပြီး စက်ဘီးကို နင်းလိုက်ရာ မကြာမတင်မှာပင် ဘူတာသို့ ဆိုက်ကပ်လာသည့် ရထားတစ်စီး၏ ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက် မြည်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မလည်း ဘူတာသို့ ရထားနှင့် တစ်ချိန်တည်းလောက် နီးနီးမှာပင် ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ဆင်းလာသည့် ခရီးသည် အနည်းငယ်ထဲတွင် အရပ်မြင့်မြင့် လန်ဒန် မြို့ကြီးသားပုံစံ ကျွန်မအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို မှတ်မိနိုင်ရန် ခက်ခဲလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူတို့က မြို့ကြီးသားများပုံစံအတိုင်း ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အနက်ရောင် တို့သား ဝတ်စုံတွင် ဖွတ်မြီးထိုး အနားသတ်များဖြင့် ကွပ်ထားသည့် အဝတ်များ၊ ပိုးသားလည်စည်း၊ ဘောင်လာ ဦးထုပ်ဟု ခေါ်သော အနားတို ဦးထုပ်လုံးလုံးတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်တွင် သားရေလက်အိတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ နွေရာသီတွင် လက်အိတ် ဝတ်ထားတတ်သည်မှာ အထက်တန်းလွှာများတွင်သာ တွေ့ရလေ့ ရှိသည့် အမူအကျင့်မျိုး။ ကျွန်မ အစ်ကိုတစ်ယောက်က ပိုးသား ဝတ်စုံကုတ်ခါးတိုအင်္ကျီကြောင့် လူကြားထဲတွင် ကွဲထွက်နေသည်။ သူသည် မိုက်ခရော့ဖ် ဖြစ်ရမည်။ အသက်ခုနစ်နှစ် ပိုကြီးသော အစ်ကိုအကြီးဆုံး။ သူ့ဘေးတွင် ထွန်ခြစ်တစ်ချောင်းလို ခပ်မတ်မတ် ရပ်နေသော၊ အမဲလိုက် အင်းခွေးကြီးတမျှ ကျစ်လျစ်သော၊ မီးခိုး

ရောင် ဝတ်စုံနှင့် အနက်ရောင် ဘွတ်ဖိနပ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် နောက်တစ်ယောက် သည် ရှားလော့ခ်ပင် ဖြစ်ရမည်။

သူတို့က လမ်းလျှောက်တုတ်များကို လွှဲယမ်းနေရင်း ဘေးဘီ ဘယ်ညာ ကို ဟိုမှသည် ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေကြသော်လည်း သူတို့အကြည့် များက ကျွန်မကို ကျော်လွန်ကာ ထွက်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘူတာရုံမှ လူအများကတော့ သူတို့ကို ကွက်ကြည့် ကွက် ကြည့် လုပ်နေကြချေပြီ။

ကျွန်မက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စွာဖြင့် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက် ချိန်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ ရှည်၏ ဇာအနားသတ်က စက်ဘီးချိန်းကြိုးတွင် ညပ်နေသည်ကို ရုန်းလိုက်ရာ ပြသွားပြီး ထိုအစတန်းလန်းက ကျွန်မ၏ ဘယ်ဘက် ဘွတ်ဖိနပ် အဖျားနားတွင် တွဲလောင်းကျနေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ဖုန်းကွယ်နိုင်ရန် ကျွန်မက ရှော့တဘက်ကို အောက် သို့ လျှောချလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုအစကို မဖုံးနိုင်။ ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ရှော့တဘက်ကို စက်ဘီးပေါ်တွင် လွှားထားခဲ့ပြီး ထိုစက်ဘီးကို ဘူတာရုံနံရံတွင် ကပ်ထောင်ထားခဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခါးကို မတ်မတ်ထားကာ ထိုလန်ဒန်မြို့ ကြီးသား နှစ်ယောက်နားသို့ ကပ်လာခဲ့သော်လည်း ခေါင်းကို မော်ထားရန် အတော် အားတင်းနေရသည်။

“မစ္စတာ ဟုမ်းစ်”

ကျွန်မက ခေါ်လိုက်သည်။

“မစ္စတာဟုမ်းစ်တို့ ရှင့်”

မီးခိုးရောင် မျက်ဝန်းတောက်တောက် နှစ်စုံက ကျွန်မထံသို့ ဝေးကျလာ သည်။ အထက်တန်းစား မင်းစိုးရာဇာဆန်ဆန် မျက်ခုံးများက မြင့်တက်သွားကြ သည်။

“ရှင်တို့က ကျွန်မကို ဘူတာရုံမှာ လာကြိုပါလို့ မှာထားလို့ပါရှင်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အိန်နီလာ!”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ အံ့ဩတကြီး အသံထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်ဖြင့် မိုက်ခရော့ဖ်က -

“မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ရထားလုံးကော ဘယ်မှာလဲ”
ဟု မေးလိုက်သည်။

“တို့သူ့ကို မှတ်မိဖို့ ကောင်းတာကွ၊ သူက မင်းနဲ့ တော်တော် တူတာပဲ ရှားလော့ခဲရဲ့”

ထိုအချိန်တွင် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် တစ်ယောက်မှာ ရှားလော့ခဲ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မအထင်မှာ မှန်ကန်သွားလေပြီ။ ကျွန်မက သူ့ ပိန်သွယ်သွယ် မျက်နှာ၊ သိမ်းငှက် ကဲ့သို့ စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်သီးကဲ့သို့ နှာခေါင်းကောက်ကောက်ကို သဘောကျသော်လည်း သူနှင့်တူသည် ဆိုသည့် စကားမှာ ကျွန်မအတွက် ချီးမွမ်း ခန်း ဖွင့်ခြင်း မဖြစ်တန်ရာဟုသာ ကျွန်မ ခံစားမိလေသည်။

“ငါက သူ့ကို လမ်းကြမ်းပိုးလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ”

“စက်ဘီးနဲ့ လမ်းကြမ်းပိုးလေးလား”

“ဘာလို့ စက်ဘီးနဲ့ လာတာလဲ၊ ရထားလုံးကော အိန်နိုလာ”

ကျွန်မ ကြောင်သွားသည်။ ရထားလုံး၊ လေးထောင့်ပုံ ရထားလုံး။ အိမ်က မေမေ စီးနေကျ မြင်းအိုကြီး မရှိတော့ကတည်းက ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ဖုန်များ တက်နေ သည်မှာ နှစ်ချီနေခဲ့ပြီ။

“ကျွန်မ မြင်းတော့ ငှားလာဦးမလို့ပဲ”

ကျွန်မက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လို မောင်းရမလဲ မသိဘူး ရှင့်”

ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ခပ်တောင့်တောင့် မိုက်ခရော့ဖ်က ညည်းတွားသည်။

“ဒါဖြင့် တို့က မြင်းထိန်းအတွက် လခ ဘာလို့ ပေးနေရသေးလဲကွာ”

“ရှင်”

“မင်းက အိမ်မှာ မြင်းတွေ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောနေတာလား”

“နောက်မှ ပြောတော့ မိုက်ခရော့ဖ်... ဟေ့”

ရှားလော့ခဲက ဘေးတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသော လူငယ်တစ်ဦးကို ထုမ်းခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံအကြွေတစ်စေ့ ပစ်ပေးကာ ခိုင်းလိုက်သည်။

“တို့အတွက် မြင်းရထား တစ်စီး သွားငှားပေးစမ်းကွာ”

ကောင်လေးက ဦးထုပ်ကို တို့ကာ အလေးပြုပြီး ထွက်သွားသည်။

“တို့တွေ အထဲဝင်ပြီး စောင့်မှ ထင်တယ်၊ အပြင်မှာဆို လေက ပြင်းတော့ အိန်နီလာ့ ဆံပင်က ငှက်သိုက်နဲ့ တူတူလာပြီ”

မိုက်ခရော့ဖ်က ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ ဦးထုပ် ဘယ်မှာလဲ အိန်နီလာ”

ကျွန်မသည် မိသားစုထဲတွင် သိုးမည်းတစ်ကောင် ဖြစ်သော်ငြား ‘မင်္ဂလာပါ ရှင်’ တို့ ‘ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ရှင်’ ဆိုသည့် ပဋိသန္ဓာရ စကားများ ဆိုရန်၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် သို့မဟုတ် ထိုကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးပျူငှာသော အပြုအမူများကို ပြုရမည်ဟု သတိရမိသည့် အချိန်တွင် အရာအားလုံးက ကျော်လွန်သွားလေပြီ။

ထိုအချိန်ရောက်မှ ကြေးနန်းတွင် ရေးလိုက်သော ‘ဘူတာတွင် လာကြိုပါ’ ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ မြင်းရထား လွှတ်ပေးရန်သာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် လာရန် မလိုအပ်ကြောင်းကို ရိပ်မိတော့သည်။

ကောင်းပြီလေ။ သူတို့နှစ်ဦးက ကျွန်မကို စကားမပြောချင်မှတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ပါးစပ်ပိတ်ကာ ငတုံးငအ ယောင်ဆောင်နေသည်ကမှ ကောင်းသေးတော့သည်။

“လက်အိတ်ကော...”

ရှားလော့ခ်က ဘူတာအတွင်းသို့ ကျွန်မ လက်မောင်းမှ ဆွဲကိုင်ကာ ခေါ်သွားစဉ် ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“ပြီးတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေရတော့မယ်လေ၊ မင်းက ခုဆို အရွယ်ရောက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်လာတော့မှာ အိန်နီလာရဲ့”

ထိုစကားက ကျွန်မကို စကားပြန်ပြောစေရန် လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မက ခုမှ ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်ပြီးတာလေ”

မိုက်ခရော့ဖ်က မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် ပွစိပွစိ ဆက်ပြောနေသေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါက အဝတ်အစားဖိုးတွေ ပေးနေတာလေကွာ...”

ရှားလော့ခ်က ကျွန်မနှင့် စကားပြောလျှင် သူ၏ ပုံမှန်လေသံကို လျှော့၍ ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“မင်း အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် လောက်ကတည်းက စပြီး အပြင်ထွက်ရင် စကပ်အရှည်ကို ဝတ်သင့်တာ၊ မင်းအမေ ဘာတွေ တွေးနေသလဲ မသိတော့ဘူး၊ မဲပေးခွင့် ရရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်နေတယ် ထင်တယ်”

“မေမေ ဘယ်သွားလဲ ကျွန်မလည်း မသိဘူးရှင်”

ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်ရင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်ဘဲ မျက်ရည် များက စီးကျလာသည်။

ငှားထားသည့် ရထားလုံးပေါ် တက်ထိုင်မိသည်အထိ မေမေအကြောင်း နောက်ထပ် စကား မစမိတော့။ ကျွန်မ စက်ဘီးလေးက ရထားလုံးအနောက်တွင် ချီကာ ကိုင်းဖို့ဒ် ရောက်သည်အထိ တယမ်းယမ်းဖြင့် ပါလာသည်။

“တို့တွေက အတွေးအခေါ် မရှိတဲ့ ငတုံးတွေနဲ့တော့ တူနေပြီ”

ရှားလော့ခ်က ကျွန်မကို လက်ကိုင်ပဝါ လှမ်းပေးရင်း မိုက်ခရော့ဖ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မက မေမေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ငိုသည်ဟု သူတို့ ထင်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း အမှန်အတိုင်းဆိုပါက ကျွန်မအတွက် ကျွန်မ ငိုခြင်းဟု ဆိုပါက ပိုမှန်မည် ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယ။

တစ်ဦးတည်း ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်မ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ထိုင်ခုံတွင် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်နေသော ကျွန်မ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က အခြားကြည့်စရာ မရှိသဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်နေကြသော် လည်း ကျွန်မသည် သူတို့အတွက် အရှက်ရစရာ တစ်ခုအနေဖြင့်သာ ခံယူကြ ကြောင်း သူတို့မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေသည်။

ကျွန်မက ဘူတာရုံမှ ထွက်လာပြီး တစ်ခဏအတွင်း၌ပင် အငိုတိတ် သွားသော်လည်း သူတို့နှင့် ဘာစကား ပြောရမလဲ စဉ်းစားလို့ မရပါ။ ရထားလုံး ဆိုသည်မှာ ဗီရိုလှည်းထက် အနည်းငယ် သေးပြီး ပြတင်းပေါက်များ ပါသော မြင်းလှည်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ သဘာဝအလှများကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောလျှင် ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ကျွန်မက ထိုကဲ့သို့ ပြော

တတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်မတို့ ကြားထဲတွင် ပြောစရာစကား ရှာမရသလို ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ... အိန်နီလာ...”

ခဏကြာသော် မိုက်ခရော့ဖ်က မအောင့်နိုင်ဘဲ မေးတော့သည်။

“ခုလောက်ဆို ဘာတွေ ဖြစ်သလဲ ပြောပြလို့ ရပြီ မဟုတ်လား”

ပြောပြစရာက များများစားစားလည်း မရှိလှပါ။ မေမေ အင်္ဂါနေ့ မနက် ခင်းလောက်တွင် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီးကတည်းက ခုထိ ပြန်မလာသေးခြင်း သာ ပြောစရာရှိပါသည်။ သူမက ကျွန်မကို ဘာမှ ပြောမသွားသလို ဘာသတင်း စကားမှ ပါးလာခြင်းလည်း မရှိသေးပါ။ ထို့အပြင် နေမကောင်းဟု ဆိုရအောင်က လည်း သူမ ကျန်းမာရေးမှာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသည် ဆိုသည့် အခြေအနေ။ ဘယ်သူ ထံမှလည်း ဘာသတင်းစကားမှ မကြားမိ။ ရှားလော့ခ်၏ မေးခွန်းများ ဖြစ်သော သွေးစွန်းကွက်များ၊ ခြေရာများ၊ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်မှုများ၊ အိမ်အနား ပတ် ဝန်းကျင်တွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသော မသင်္ကာစရာ လူများ အရာရာသည် မရှိ ဟုသာ ဖြေရပေမည်။ ပြန်ပေးဆွဲခံရသည် ဟုလည်း ပြောလို့မရ။ မေမေထံ တွင် ရန်သူ ရှိပါကလည်း ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်မက ကိုင်းဖို့ဒ်ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ အကြောင်း ကြားထားပါသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ”

ရှားလော့ခ်က ဖန်းဒဲလ်ခြံဝင်းကြီးထဲ မြင်းလှည်း စ၊ဝင်လာသည့် အချိန် တွင်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ကျွန်မအဖြေများကို မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ရွာထဲက လပ်လျားလပ်လျား လုပ်နေတဲ့သူတွေ၊ မြေတူးမြေဆွ ချုံလေး ရှင်းရင်းနဲ့ အတင်းတုတ်ချင်နေတဲ့ သူတွေကလည်း တယ်များတာကိုး”

“ဘာလဲ... သူတို့က အမေ့ကို နှင်းဆီခြုံတွေ အောက်မှာ တွေ့လိမ့်မယ် လို့ မင်း မျှော်လင့်နေလို့လား”

မိုက်ခရော့ဖ်က ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက်ပြီး သူ့ပုံမှန် စိတ်မရှည်သည့် လေသံ ဖြင့် ရန်တွေ့သလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်ခုံးမွေး ထူထူများက ဦးထုပ် အနားသတ်အောက်အထိ ရောက်အောင် မြင့်တက်သွားသည်။

“ဒီခြံကြီးကို ဘာတွေများ လုပ်ပစ်လိုက်ကြတာပါလိမ့်”

သူက ကုန်းအော်လိုက်သည်။

ကျွန်မက ကြောင်သွားပြီးနောက် သူ့ကို ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“အေး... နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘာမှ မလုပ်ထားတာ သိသာနေတာကိုး။

အခုတော့ဖြင့် ချုံတွေ ထူနေလိုက်တာ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

ရှားလော့ခ်က တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“တောကြီးမျက်မည်း ကျနေတာပဲ...”

မိုက်ခရော့ဖ်က စိတ်မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မြက်တွေက တစ်ပေလောက် ရှည်နေပြီ၊ ချုံတွေကလည်း အောက်မှာ

လိမ်နေပြီ၊ ဆူးချုံပင်တွေ၊ ဆီးသီးချုံပင်တွေနဲ့ ရှုပ်နေ...”

“အဲဒါ နှင်းဆီပန်းရိုင်းတွေပါ”

ကျွန်မ နှစ်သက်သည့် ပန်းများပါပေ။

“အဲဒါတွေက ခြံရှေ့မှာ စိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘယ်လိုများ ဒီဥယျာဉ်

မှူး ပိုက်ဆံတွေကို ယူနေတာပါလိမ့်”

“ဥယျာဉ်မှူး ဟုတ်လား၊ ဥယျာဉ်မှူး မရှိပါဘူး”

မိုက်ခရော့ဖ်က ကျွန်မဘက်ကို ရန်သူတစ်ယောက်အလား လှမ်းကြည့်

သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဥယျာဉ်မှူး ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလူ နာမည်က ရဂ္ဂယ်လ်တဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့

ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ငါ သူ့ကို တစ်ပတ် ဆယ့်နှစ်ရှိလင် ပေးနေခဲ့တာကွ”

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့အား

သင့်နေမိသည်။ မိုက်ခရော့ဖ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုကြောင့်များ မရှိသည့် ဥယျာဉ်မှူး

တစ်ယောက်ကို စွဲပြီး ပြောနေပါသနည်း။ ကျွန်မ သိသည့် လူတွေထဲတွင် ရဂ္ဂယ်လ်

ဆိုသည့် နာမည်နှင့်လူ မရှိပါ။ ပိုဆိုးသည်မှာ ထိုလူအတွက် မိုက်ခရော့ဖ်ထံမှ

ငွေပို့ပေးနေသည် ဆိုခြင်းပင်။ လှေကားလက်ရန်းများ၊ မီးဆိုင်းများနှင့် အခြား

သော ပရိဘောဂများအတွက် အသုံးပြုနေသော ပိုက်ဆံများသည် ခြံဝင်းကြီးကို

ပိုင်းကာ အငှားချထားသည့် နေရာမှ လာသည်ဟုသာ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး

ယုံမှတ်ထားခဲ့မိသည်။

ရှားလော့ခ်က ကြားမှ ဝင်ပြောသည်။

“မိုက်ခရော့ဖ်ရယ်... အကယ်လိုများ ခင်ဗျား ပြောတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုရင် အိန်နီလာ သိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဘာကွ၊ သူက ဘာမှ သိတာ...”

ရှားလော့ခ်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ဦးတည်ရာက ကျွန်မ ထံသို့။

“အိန်နီလာ... ညီမလေးရေ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်၊ မိုက်ခရော့ဖ်က သူ ကျင်လည်နေကျ သူ့အခန်းရယ်၊ သူ့ရုံးရယ်၊ ဒိုင်အိုဂျင်းနီးစ် ကလပ်ရယ်က လွဲရင် အခြားနေရာကို ရောက်လာရင် အဲဒီလိုပဲ နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတတ်တယ် ကွဲ့”

သူ့အပြောကို အရေးမလုပ်ဘဲ မိုက်ခရော့ဖ်က ရှေ့သို့ ကုန်းလာပြီး ကျွန်မ ကို မေးပြန်သည်။

“အိန်နီလာ... အိမ်မှာ မြင်းရော၊ မြင်းစောင်းအလုပ်သမားရော တစ်ယောက် မှ မရှိတော့တာ သေချာလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဟိုလေ... ဟုတ်ပါတယ်”

တကယ်လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါ။

“သေချာ ပြောစမ်းပါ။ ရှိတာလား၊ မရှိတာလား”

မိုက်ခရော့ဖ်ကို ရှားလော့ခ်က ဝင်ဟန့်သည်။

“ကလေးမက လူကောင်ကသာ ထွားလာတာ၊ စိတ်က ကလေးသာသာ ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ တော်လောက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျား ခဏနေ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေ့နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် သူ့ကို စိတ်ညစ်အောင် ကြောက်အောင် လုပ်နေလို့ လည်း ဘာအကျိုး ရှိမှာမို့လဲ”

အမှန်စင်စစ် ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် ငှားလာသော မြင်းရထားသည် ဖန်းဒဲလ် စံအိမ်တော်ကြီး၏ မျက်နှာစာတွင် ထိုးရပ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း - ၄ -

ကျွန်မအစ်ကို နှစ်ယောက်နှင့်အတူ မေမေအခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်ကြရာ လက်ဖက်ရည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဂျပန်ကြွေပန်းအိုးထဲမှ ပန်းပွင့်လေးများမှာ ညှိုးရော် ခြောက်သွေ့နေကြပြီကို သတိပြုမိသည်။ သူမ မပျောက်ဆုံးမီ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ခန့်ကတည်းက ထိုပန်းအိုးထဲမှ ပန်းများကို လဲလှယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မက ထိုပန်းအိုးကို ကောက်ပြီး ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ထားလိုက်မိသည်။

ရှားလော့ခ်က ကျွန်မကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

သူက သူ့ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုများ နောက်ကျမည် စိုးသဖြင့် လိန်းမောင်နှံ၏ ဧည့်ခံကြိုဆိုမှုကို လည်းကောင်း၊ မစွက်လိန်း၏ လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းမှုကို လည်းကောင်း ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ပန်းများပုံရေဆေးပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထားသော အလင်းရောင်နှင့် လေဝင် လေထွက် ကောင်းသည့် မေမေ ဧည့်ခန်းလေးကို ဖြတ်ကာ စတူဒီယိုမှ တစ်ဆင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားသည်။ ထိုအခန်းတွင်းရှိ ရှားလော့ခ် ထံမှ အာမေဇိုတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

မိုက်ခရော့ဖ်က လိန်းမောင်နှံနှင့် စကားပြောနေရင်းမှ လှမ်းမေးပြီး

သူဦးထုပ်၊ လမ်းလျှောက်တုတ်နှင့် လက်အိတ်တို့ကို အိမ်တော်ထိန်း လက်ထဲ သို့ အပ်ကာ ခပ်နှေးနှေး ဝင်လာသည်။

“ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

ဘာကို ရည်ညွှန်းမှန်း မသိရဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အတွင်းခန်းမှ ရှားလော့ခ် က ပြောနေသည်။

“ဖရိုဖရဲနဲ့”

သေချာပါသည်။ သူက ဘာရယ် အတိအကျ မရှိဘဲ အခန်းတွင်း လှည့်ပတ် ကြည့်ကာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ နေ၍ စတူဒီယိုထဲသို့ ရောက် သွားပြန်သည်။

“ကြည့်ရတာ အလောသုံးဆယ် ထွက်သွားရပုံပဲ”

‘ကြည့်ရတာတဲ့လား’ ကျွန်မ တွေးနေမိသည်။

“ဒါမှမဟုတ်လည်း နေတာ ထိုင်တာကိုက ဖြစ်ကတတ်ဆန်းပဲ နေတတ် တာမျိုးလား”

သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“သူက ခုဆို ခြောက်ဆယ့်လေးနှစ်တောင် ရှိနေပြီနော်”

ကျွန်မ ပိုက်ထားသော ပန်းအိုးထဲမှ ရေသိုးနဲ့နှင့် ပန်းပင် အရိုးများ ပုပ်သိုး သည့် အနံ့ထွက်နေသည်။ ထိုပန်းအိုးထဲရှိ ပန်းများ လတ်ဆတ်စဉ်ကတော့ အနံ့ သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် မွှေးပျံ့နေပေလိမ့်မည်။ ညှိုးရော် တွန့်လိပ် နေသည့် ပန်းဖူးလေးများက ကျွန်မ တွေ့ဖူးသော ပဲလွန်းပင်၏ အဖူးလေးများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့အပြင် ဆူးချုံများ ပါသည့် အပင်လေးများ။

“ပဲလွန်းနှင့် ဆူးပန်းလုံးပင်... ဘယ်လောက် ဆန်းလိုက်သလဲ”

ကျွန်မက ရေရွတ်မိသည်။

ကျွန်မအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးက ထူးဆန်း အံ့ဩလွန်းသည့် မျက်နှာပေး များနှင့် ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“မင်းအမေကကို ထူးဆန်းလွန်းနေတာကွဲ့”

ရှားလော့ခ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“အခုထိပဲ ဆိုပါတော့”

ကျွန်မရှေ့တွင်မို့ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောရန် ရှားလော့ခ်ကို မျက်ရိပ် ပြရင်း မိုက်ခရော့ဖ်က ညင်ညင်သာသာ ဆိုသည်။

သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း သူမ... အသက် မရှိတော့မည်ကို စိတ်ပူ နေကြပုံ ပေါ်သည်။

ရှားလော့ခ်က သူ၏ ခပ်ရှရှ အသံဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခုအခြေအနေကို ကြည့်ရတာက ဇီဇာကြောင်တယ် ဆိုတာထက် အသက်ကြီးလို့ သူငယ်ပြန်နေတယ်လို့တောင် ပြောလို့ ရတယ်”

သူ့ဘာသာ လူအများ အားကျရသည့် သူရဲကောင်းကြီးတစ်ဦး၊ နာမည် ကျော် စုံထောက်ကြီး ဖြစ်သည်က တစ်ကဏ္ဍ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲတွင် တော့ သူက အမြင်ကတ်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မ မေမေသည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ အမေလည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် သွေးအေးနေသလဲ ဆိုသည်က ကျွန်မကို စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်စေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မ မသိခဲ့သည်မှာ (သိနိုင်စရာလည်း မရှိခဲ့ပေ) ရှားလော့ခ် သည် မှောင်မည်း အေးစက်သော အရိပ်ထဲတွင်သာ တစ်လျှောက်လုံး နေခဲ့ရသည့် အလျောက် မှိုင်တွေ ထိုင်းမှိုင်းခြင်းရောဂါ ရှိနေသည် ဆိုခြင်းပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် တစ်ပတ်ခန့်ပင် အိပ်ရာထဲမှ မထဘဲ နေလေ့ ရှိသည်။

“သူငယ်ပြန်တာ... ဟုတ်လား”

မိုက်ခရော့ဖ်က မေးရင်း ဝေဖန်လိုက်သည်။

“မင်း ဒီထက်ပိုပြီး အကူအညီရနိုင်မယ့် ကောက်ချက်မျိုး ချလို မရတော့ ဘူးလားကွာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားပဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျ”

“မင်းက စုံထောက်လေ၊ အဲဒီ မှန်ဘီလူးကြီးကို ဖယ်ထားပြီး စုံထောက် စမ်းပါကွ”

“ကျုပ် လုပ်ပြီးပြီလေ၊ ဒီမှာ ဘာမှ ကြည့်စရာ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် အိမ်အပြင်ဘက်ကို သွားကြည့်မလား”

“တစ်နေကုန် မိုးတွေ ရွာထားပြီးမှလား၊ အခုလောက်ရှိ သူ ဘယ်ထွက် သွားမှန်း သိသာတဲ့ ခြေရာလက်ရာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အတော်ဆိုးတာပဲ”
သူ့အသံနှင့် အမူအရာမှာ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မလည်း

ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ထားသော ပန်းအိုးကို ယူကာ အောက်ထပ်ရှိ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

မီးဖိုဆောင်တွင် မစ္စက်လိန်းက ဝက်သစ်ချသား ကြမ်းပြင်ကို ပြောင်သည်ထက် ပြောင်လက်အောင် ဝက်မှင်ဘီးနှင့် ဖယောင်းတိုက်နေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူမကိုယ်တိုင် စိတ်မပျံ့လွင့်စေရန် အတင်းထိန်းချုပ်ထားရပုံ ပေါ်သည်။

ကျွန်မက ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းအခြောက်များကို သစ်သား အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်ထားရင်း မစ္စက်လိန်းက တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည်။

“ခုကျုပ်က သခင်လေး မိုက်ခရော့ဖ်နဲ့ ရှားလော့ခ်ကို မျှော်နေရပါသတဲ့တော်”

ကျွန်မက အကျိအခွဲများဖြင့် ပြည့်နေသော ပန်းအိုးကို သတ္တုဘေစင်ထဲတွင် ထည့်ကာ ရေဘုံပိုင်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။

မစ္စက်လိန်းက ဆက်ပြောနေသည်။

“အခုလည်း ပုံပြင်ဟောင်းကြီးပဲ လာပြောနေပြန်ပြီ၊ သူတို့အမေကို ဘယ်တုန်းကမှ အကောင်း မပြောဘူး၊ ရူးနေသလေး၊ သူငယ်ပြန်သလေးနဲ့၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ဟိုခမျာ အပြင်မှာ ဘာဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး”

သူမ အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်မက သူမကို စိတ်မကောင်း မဖြစ်စေလိုသဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

နှပ်တရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့တိုက်နေရင်း မစ္စက်လိန်းက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အခုမှ အရွယ်လေး ရောက်လာပြီ၊ အောင်မြင်ရုံ ရှိသေး၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ဘဝင်တွေ မြင့်ပြီး အရာရာ သူတို့ရပိုင်ခွင့် ဆိုတာချည်းပဲ၊ ဘယ်တော့မှ အမေအိုကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

မီးဖိုအပေါ်သို့ အိမ်နံရံတစ်လျှောက် ကြိုးများဖြင့် သွယ်တန်းထားသော ခေါင်းလောင်းတစ်ခုမှ အသံမြည်လာသည်။

“အခုတော့ ကြည့်ပါဦး၊ ထမင်းစားခန်းထဲက ခေါ်ပြီ ကိုယ်တော်လေးတို့”

m g y o e . c o m

နေ့လယ်စာ စားဖို့ ခေါ်တာထင်ပါ၊ ကျုပ်ကတော့ ခု ဒီကြမ်းပေါ် ဒူးထောက်ပြီး ကြမ်းသုတ်နေရတုန်း”

မနက်စာ လွတ်သွားခဲ့သူ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း နေ့လယ်စာ စားချင် လှပြီ။ ထို့အပြင် အိမ်တွင် ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာကိုလည်း သိလိုလှသည်။ ကျွန်မက မီးဖိုဆောင်မှ ထမင်းစားခန်းကို ထွက်လာလိုက်သည်။

ပုံမှန် မဟုတ်သော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ထမင်းစားစားပွဲငယ်တွင် ရှားလော့ခ်က ထိုင်ရင်း ဆေးတံကို ဖွာကာ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော မိုက်ခရော့ဖ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အင်္ဂလန်မှာ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး လူနှစ်ယောက်က ဒီကိစ္စလောက် ကိုတော့ စဉ်းစားတာ အဖြေ ထွက်သင့်တယ်”

မိုက်ခရော့ဖ်က ပြောသည်။

“အခုဆို အမေက သူ့သဘောနဲ့သူ ထွက်သွားတာလား၊ ပြန်လာဖို့ကော အစီအစဉ် ရှိရဲ့လား၊ သူ့အခန်းထဲက ဖရိုဖရဲ အခြေအနေအတိုင်းသာ ဆိုရင်...”

“ဒါက သူ့စိတ်ထဲမှာ အလောသုံးဆယ် ဖြစ်လွန်းလို့ ရုတ်တရက် ကောက် ကာ ငင်ကာ ထွက်သွားရတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ ဒီလိုသာဆိုရင် ကျုပ်တို့ ကောက်ချက်ချတဲ့ အပေါ်မှာ လာပြီး သက်ရောက်မှု ရှိနိုင်တယ်၊ ကျုပ် စိတ်ထဲတော့ သူငယ်ပြန်နေတဲ့ ပုံနဲ့ ပိုတူတယ်”

ရှားလော့ခ်က မိုက်ခရော့ဖ်၏ စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက လှမ်းကြည့် ကြသည်။ သူတို့ ပုံစံ ကြည့်ရသည်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့သော အိမ်ဖော်တစ်ဦး တစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲတွင် မျှော်လင့်နေပုံ ရသည်။ ခုလောက်ဆိုလျှင်တော့ သိလောက်ပြီ ထင်ပါသည်။

“နေ့လယ်စာကော”

မိုက်ခရော့ဖ်က မေးလိုက်သည်။

“ဘုရားမှပဲ သိမယ်”

ကျွန်မက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မစွက်လိန်းက သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်”

“မှန်တာပေါ့”

ကျွန်မက အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး ထက်မြက်ဟန် ရှိသည့် ကျွန်မအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို လေ့လာ အကဲခတ်နေမိသည်။ ကျွန်မ သူတို့ကို လေးစားသည်။ သူတို့ကို သဘောကျသည်။ ကျွန်မကိုလည်း သူတို့အနေနှင့် နည်းနည်းလေးလောက် ဖြစ်ဖြစ် ဂရုတစိုက်လေးတော့ ရှိစေချင်မိသည်။

အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်လေ အိန်လာရယ်။

နှင့်ဘာသာနှင့် အဆင်ပြေနေပါပြီဟယ်။

အခုများတော့ သူတို့က ကျွန်မကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင် မထင်သည့် ပုံ။

“ငါကတော့ အမေက သူငယ်ပြန်နေတာလည်း မဟုတ်သလို အတိတ် မေ့နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ပြောရဲတယ်ကွ”

မိုက်ခရော့ဖ်က ရှားလော့ခ်ကို ပြောသည်။

“ဘယ်သူငယ်ပြန်နေတဲ့အမျိုးသမီးကမှ ငါ့ကိုလွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက် ကတည်းက ပို့နေတဲ့ ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့ စာတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် စိစိရီရီ ရေးပြီး ပို့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဥပမာကွာ... ရေချိုးခန်းပြင်တဲ့ စရိတ်ကို အသေးစိတ်တွေ တောင်...”

“အဲဒီ ရေချိုးခန်း ဆိုတာကလည်း မရှိနေဘူးလေ”

ရှားလော့ခ်က စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြန်ပက်သည်။

“ပြီးတော့ ရေလှောင်ကန် ...”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“...ပြီးတော့ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းတဲ့ လူတို့၊ အိမ်ဖော်တို့၊ ထမင်း ချက်တို့၊ မီးဖိုဆောင် အကူတို့ရဲ့ လစာတွေ တိုးတိုးပေးတာတွေ...”

“မရှိနေတာ ခင်ဗျား အမြင်ပဲ”

“... မာလီ၊ လက်ထောက်မာလီ...”

“ဒါတွေလည်း မရှိဘူးလေ၊ ရှိတာဆိုလို့ ဒစ်ခ် ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ရယ်”

“ဒါလည်း အတော်လေး အဖော်ရတယ် ဆိုပါတော့လေ”

မိုက်ခရော့ဖ်က ထောက်ခံသည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင် အရယ်အပြုံး မရှိ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် ဟာသတစ်ပုဒ်ကို ကြားနေရသည့်နှယ်။

“အမေက ရက်ဂျီနယ်ကော်လီ ဆိုတဲ့ အစေခံတစ်ယောက်ကို သူ့စရိတ်နဲ့ သူ ငှားထားတယ် ဆိုပြီး ငါ့ကို ပိုက်ဆံမတောင်းတာကို အံ့ဩနေတာကွ၊ သူက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မြင်းတွေ၊ မြင်းထိန်းတွေ၊ ရထားလုံးတွေ၊ ရထားနောက်လိုက်ကောင်လေးတွေ...”

“ကျုပ်တို့တွေ အညာခံ ထိတယ် ဆိုတာတော့ ငြင်းမရဘူးဗျ”

“ပြီးတော့ အိန္ဒိယအတွက် ဂီတဆရာမ၊ အကနည်းပြ၊ ပြီးတော့ အထိန်းဆရာမ...”

သူတို့ချင်း အကြည့်ဖလှယ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကျွန်မဘက်ကို ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အိန္ဒိယ... မင်းမှာ အနည်းဆုံးတော့ အထိန်းဆရာမ တစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ရှားလော့ခ်က မေးသည်။

ကျွန်မမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အထိန်းတော် မရှိခဲ့ပါ။ မေမေက ကျွန်မကို ရွာထဲရှိ ကလေးငယ်များနှင့်အတူ ကျောင်းတက်ခိုင်းပြီး ကျောင်းတွင် တတ်အားသမျှ သင်ယူခဲ့ပြီးသည့်နောက် ကျွန်မက ကိုယ့်ဘာသာ ဆက်လက်လေ့လာနိုင်ပြီဟု သူမက ပြောသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ယုံကြည်ယူဆလေသည်။ ကျွန်မက ဖန်ဒဲလ်စ်အိမ်ရှိ စာကြည့်ခန်းမှ စာအုပ်များ အားလုံးကို ဖတ်သည်။ ကလေးချောတေး ကဗျာများမှအစ ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်းအထိ အကုန်ဖတ်သည်။

ကျွန်မက ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေချိန် မိုက်ခရော့ဖ်က ထပ်မေးသည်။

“မင်း မိန်းမငယ်လေးတွေ တတ်သင့် တတ်အပ်တဲ့ ပညာတွေတော့ သင်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ရှိတ်စပီးယား စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးတယ်၊ အရစ္စတိုတယ်နဲ့ လော့ခ်တို့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ သက္ကရဲလ်ရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေရယ်၊ မယ်ရီဝေါလ်စတုံးခရပ်ဖ်တို့ရဲ့ ဆောင်းပါးတွေလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်”

သူတို့ အံ့ဩသွားကြသည်။ ဒီလောက် ပြောပြရုံဖြင့် သူတို့ကို အံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်မက ကောင်းကင်ကြိုးတန်း

လမ်းလျှောက်ခြင်းကို သင်ယူခဲ့ခြင်းကို ပြောလိုက်လျှင် မည်သို့ ဖြစ်သွားမလဲ သိချင်မိသည်။

ထို့နောက် ရှားလော့ခ်က မိုက်ခရော့ဖ်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး လှမ်း ပြောသည်။

“ကျုပ်အမှားပါ။ မိန်းမတွေကို မယုံသင့်ဘူး ဆိုရင် အမေ့ကိုကော ခြွင်း ချက်ထဲ ထည့်လို့ မရဘူး ဆိုတာ သိခဲ့သင့်တာပေါ့။ ဘယ်လိုပဲ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းကောင်း ကျုပ်အနေနဲ့ အနည်းဆုံးတော့ တစ်နှစ် တစ်ခါ ဒီကို ပြန်လာပြီး ကြည့်သင့်တာပါ”

မိုက်ခရော့ဖ်က တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောသည်။

“တကယ်ကတော့ ညီလေးရာ... အဲဒါ အစ်ကိုတာဝန်တွေပါကွာ၊ ငါက သားအကြီး ဖြစ်ပြီး ငါ့တာဝန်တွေကို လျစ်လျူရှုခဲ့မိတာ...”

ချောင်းဟန်သံ ခပ်တိုးတိုး ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မစ္စလိန်းက တွန်းလှည်း လေးဖြင့် သခွားသီး ဆင်းဒဝစ်မုန့်များ၊ စိတ်ထားသော သစ်သီးများနှင့်အတူ သံပရာ ဖျော်ရည်များကို ယူဆောင်လာသည်။ ကျွန်မတို့ ထိုင်နေသော အခန်းကလေး သည် နေ့လယ်စာ တည်ခင်းချိန်တွင် ခဏလေး မင်္ဂလာရှိစွာ တိတ်ဆိတ်သွား သည်။

ထိုတိတ်ဆိတ်သွားသည့် ခဏလေးတွင် ကျွန်မက ခေါင်းထဲတွင် ပေါ်လာ သော မေးခွန်းကို စီစနစ်မိသည်။

“မေမေ့ကို လိုက်ရှာတဲ့ နေရာမှာ ဒီအချက်တွေက ဘယ်လို ဆက်စပ်နေ လို့လဲ”

ကျွန်မ မေးခွန်းကို ဖြေမည့်အစား မိုက်ခရော့ဖ်က ပန်းကန်ပြားပေါ်ရှိ အစားအသောက်ကိုသာ အာရုံရောက်သွားတော့သည်။

ရှားလော့ခ်က စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် ခေါက်နေရင်း ဇာစားပွဲခင်းကို လိပ်ကစားနေသည်။

“အစ်ကိုတို့က သီအိုရီတစ်ခု ဆွဲကြည့်နေတာ”

သူက နောက်ဆုံး ပြောထွက်လာသည်။

“အဲဒါဖြင့် ဘာသီအိုရီလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

စကားစက ပြတ်သွားကြပြန်သည်။

“မေမေ့ကို ပြန်ရှာလို့ တွေ့ဦးမှာလား”

ကျွန်မက မေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မကို မကြည့်သော်လည်း အချိန်အတန်ကြာ သော် ရှားလော့ခ်က မိုက်ခရော့စ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မိုက်ခရော့စ်... သူလည်း သိဖို့ အခွင့်အရေး ရှိတယ်လို့ ကျုပ် ထင် တယ်ဗျ”

မိုက်ခရော့စ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း လက်ထဲ မှ အစားအသောက်ကို ချပြီး ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“တို့က စဉ်းစားနေကြတာ၊ ခုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာတွေနဲ့ အဖေ ဆုံးသွား ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းက ကိစ္စတွေနဲ့များ ဆက်စပ်နေမလားလို့။ အဖေ ဆုံးသွား တုန်းက ညီမလေးက သိပ်ငယ်လွန်းသေးတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ငါ ထင် တယ်လေ”

“ကျွန်မ အဲဒီတုန်းက အသက်လေးနှစ်၊ မှတ်မိတာဆိုလို့ မြင်းအနက် ရောင်ကြီးတွေပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒါပြောတာလေ၊ အဖေ့အလောင်းကို မြေချပြီးတဲ့နောက် ရက်နည်း နည်းလောက် ကြာတဲ့ အချိန်မှာတော့ ငါတို့ စကားများကြတယ်”

“အဲဒါ ကြားကောင်းအောင် ပြောတာ”

ရှားလော့ခ်က ဖြတ်ပြောသည်။

“စကားစစ်ထိုးတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးတော့ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသားဗျ”

မိုက်ခရော့စ်က သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီမြေနေရာကို ကိုင်တွယ်ထိန်းချုပ်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများ တယ် ဆိုပါတော့၊ ရှားလော့ခ်ရော ငါပါ ဒီမှာ မနေချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ အမေက မြေငှားခ ကို သူ့လက်ထဲ တိုက်ရိုက်ရောက်မှ ဒီဖန်းဒဲလ်ခြံကြီးကို စီမံ ခန့်ခွဲနိုင်မယ် ဆိုပြီး ပြောတာပေါ့ကွာ”

တကယ်လည်း သူမက စီမံခန့်ခွဲခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မိုက်ခရော့စ်၏ စကားက တစ်ဖက်စွန်းရောက်စွာ စော်ကားနေသည့်နှယ်။

“ငါက သားကြီးဩရသ ဆိုတော့ ဒီမြေက ငါ့အပိုင် ဖြစ်ရမှာ၊ အမေက လည်း ဒါကို မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့အတွက် အတင်းဝင်ပြီး စီမံခန့်ခွဲပေးဖို့

မသင့်ဘူး ဆိုတာကို သူ ဘာလို့ နားမလည်နိုင်တာလဲ ငါဖြင့် သဘောမပေါက်နိုင်ဘူး။ ငါနဲ့ ရှားလော့ခ်နဲ့က သူ့ကိုတောင် ဥပဒေကြောင်းအရ ငါက ခွင့်မပြုလို့ရှိရင် နေခွင့် မရှိဘူး ဆိုတာ သတိပေးလိုက်ရသေးတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ သူက ပေါက်ကွဲပြီး တို့တွေရဲ့ ဇာတိချက်မြှုပ် ဒီခြံကြီးကို ပြန်မလာနဲ့ ဘာညာ လုပ်တော့တာပဲ”

ဘုရားသိကြား... အရာရာသည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှ တွဲလောင်းဆွဲထားသလို ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည့်နှယ် ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ကျွန်မ အစ်ကိုများနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း နေကြခြင်းမှာ ကျွန်မနှင့် အသက်ကွာလွန်းသဖြင့် ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တစ်သက်လုံး ယူဆထားခဲ့သည်။ အခုတော့ သူတို့ ဆိုစကားအရ... မေမေနှင့် စကားများ ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆိုပါလား။

မိုက်ခရော့ဖ်၏ ရင်ထဲတွင် ထိုစကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် မည်သို့ရှိမည် ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။ ရှားလော့ခ်လည်း မည်သို့ခံစားရမည် မသေချာလှပါ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လို ခံစားနေရမှန်း သေချာ မပြောတတ်ချေ။ ဒေါသဖြင့် မွန်ထူနေသည်လား ပင် မသဲကွဲလှ။ သို့သော် ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် လိပ်ပြာအကောင် ထောင်သောင်းမက ပျံတက်သွားသလို ခံစားနေရသည်။

“ငါက သူ့ကို လတိုင်း အသုံးစရိတ်ထောက်တယ်ကွာ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက ပိုက်ဆံ ပိုတိုးတောင်းဖို့ ဆိုရင် စာရေးတာ စီးပွားရေး သိပ်ဆန်တာ။ ငါက ပိုက်ဆံတွေ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် တိုးသုံးနေသလဲ စာရင်းပြ ဆိုတော့ သူက လည်း ပြတယ်လေ။ သူပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေက ခိုင်လုံနေတော့လည်း ငါက မငြင်းဘဲ ပေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အဲဒီ စာရင်းအင်းတွေ အားလုံးက အလိမ်အညာတွေချည်းပဲ ဆိုတာ သိရပြီ။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေ အားလုံး ဘယ်တွေ ရောက်သွားလဲ ဆိုတာ ငါဖြင့် လုံးဝစဉ်းစားမရဘူး။”

သူ့လေသံက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမှာ သီအိုရီ ရှိတယ် ဆို”

“အင်း”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ငါတို့ကတော့ သူ ဒီလို ပိုက်ဆံတွေ လိုမ့်တောင်းနေတာ အစောက တည်းက အကြံ ရှိရမယ်လို့ ထင်တယ်၊ အခုလို ထွက်ပြေးသွားမယ့် အကြံမျိုး ပေါ့။ တို့ထင်ထားတာက အခုဆို တစ်လျှောက်လုံး စုထား ဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံ နဲ့ တို့တွေရဲ့ မျက်စိအောက်မှာတင်... ဘယ်လို ပြောရမလဲ... တစ်နေရာရာမှာ... ဇာတ်မြုပ်နေလောက်ပြီလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ”

သူ ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်။ မေမေက ကျွန်မကို စွန့်ပစ်သွားသည်လို့ ဆိုလိုတာလား။ ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိသည်။

“မိုက်ခရော့ဖ်ရယ်... ကလေးမရဲ့ ဦးနှောက်က လက်ခံနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားစမ်းပါဦး...”

ရှားလော့ခ်က သူ့အစ်ကိုကို လှမ်းပြောလိုက်ရင်းမှ ကျွန်မဘက် လှည့်ပြီး ညင်သာစွာ ပြောပြန်သည်။

“အိန္ဒိယာရေ... ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောရရင် သူ ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ပဲ တို့က တော့ ထင်တယ်ကွဲ့”

“ဒါပေမဲ့...”

ထိုစကားသည် လုံးဝ အခြေအမြစ် မရှိသော အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော စကား ဖြစ်သည်။ မေမေက ကျွန်မကို ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ထားခဲ့ရက်သလဲ။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြန်ပြောမိသည်။

“စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ အိန္ဒိယာ”

ရှားလော့ခ်၏ အသံက မေမေအသံအတိုင်း တစ်ထေရာတည်း။

“ဖြစ်နိုင်ခြေ ဆိုသမျှ အားလုံးက နောက်ဆုံးတော့ ဒီဇာတ်သိမ်းကိုပဲ ညွှန်းနေတာပဲလေ၊ အကယ်လို့များ သူက ဒဏ်ရာရနေတယ် ဆိုပါစို့၊ တစ်ယောက် ယောက်က ရှာတွေ့မှာပဲ၊ အကယ်လို့ သူက တစ်ခုခု ဒုက္ခဖြစ်တယ် ဆိုလည်း တို့တွေ သတင်းကြားမှာပဲ၊ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သူ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ အကြောင်း မရှိဘူးလေ၊ သူ့ကို ပြန်ပေးဆွဲတယ် ဆိုရအောင်လည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုး”

သူက စကားအရှည်ကြီးပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားဟန် ခဏနားပြီး မှ ဆက်ပြောသည်။

“အကယ်လိုများ အခုထိ သူသာ အသက်ရှင်မယ်၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေမယ် ဆိုရင်၊ ပြီးတော့ သူ သဘောကျတာတွေ လုပ်နေရမယ် ဆိုရင်ဖြင့်...”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

မိုက်ခရော့ဖ်က ဝင်ပြောသည်။

“ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ အိပ်ခန်းကို ကြည့်လိုက်ရင် သိသာနေတာပဲဟာ။ တို့တွေကို ရေလိုက်လွဲအောင် လုပ်ထားခဲ့တာ”

မိုက်ခရော့ဖ်က ထောက်ခံသည်။

“ဒီလိုမျိုး ကိစ္စအတွက် သူ ကြံစည်ပြီး စီစဉ်ထားတာ ဘယ်လောက် တောင် ကြာနေပြီလဲမှ မသိ...”

ကျွန်မက ခပ်မတ်မတ် ထိုင်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုသာ ဆိုရင် သူက ဘယ်အချိန်မဆို ကောက်ထွက်သွားနိုင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မ မွေးနေ့ကျမှ ထွက်သွားရတာလဲ”

ခုတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငုတ်တုတ်မေ့ရမည့် အလှည့်ကျသူ က သူတို့နှစ်ဦး။ ကျွန်မက သူတို့ကို ဝမ်းသာအားရ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ထို အောင်ပွဲခံနိုင်လိုက်သည့် စိတ်က ကျွန်မထံတွင် ကြောက်စိတ်နှင့်အတူ လှိုက်တက်လာသည်။ မေမေက မစွက်လိန်းကို သူမသာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် အမိ ပြန်မရောက်ခဲ့ပါက ကျွန်မအတွက် မွေးနေ့ လက်ဆောင်တွေကို ပေးဖို့ရာ ညွှန်ကြားထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီလိုသာဆို သူမ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဟု ဆိုလိုရင်းပေလား။

အခန်း - ၅ -

ကျွန်မ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်ပူများ လျှံတက်လာသဖြင့် နေ့လယ်စာ စားပွဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကျွန်မ အပြင်ထွက်မှ ဖြစ်မည်။ ကျွန်မ၏ ပူပန်သောကအတွက် လေနု အေးလေး တိုက်ခတ်ပေးဖို့ လိုအပ်နေပြီ။ မေမေ ကျွန်မကို ပေးထားသည့် ပုံဆွဲ ပစ္စည်းအသစ်များကို ယူလိုက်ပြီး မီးဖိုဆောင်တံခါးမှတစ်ဆင့် နောက်ဖေး ဟင်းသီး ဟင်းရွက် စိုက်ခင်းကို ဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မြင်းဇောင်း အလွတ် များ၊ မရိတ်မသင်ဘဲ ထားသဖြင့် ရှည်လျားလွန်းနေသော မြက်ရိုင်းများကို ဖြတ် ပြီး မြေကွက်ပေါ်ရှိ သစ်ပင်ထူသော အပိုင်းကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ပြေးလာခဲ့ သည်။ ထို့နောက် အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင် မောလာသည်အထိ ဝက်သစ်ချ ပင်တန်းများ အောက်သို့ လမ်းလျှောက်လာလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှ သောကတွေက အနည်းငယ် ပြေပျောက်စ ပြုလာခဲ့လေပြီ။

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ တောအုပ်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ ရဲသား များနှင့် အခြားထင်းရှာ၊ အမဲရှာသူများက ခပ်လှမ်းလှမ်း လယ်ကွက်တွေကြားမှ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်က များ၏။